

Universitätsbibliothek Wuppertal

Scholia graeca in Aristophanem

Dübner, Friedrich

Parisiis, 1842

Vespæ

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-5255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-5255)

Διός, non feliciter. — 40 τῶν τοῦ om. LB. φησὶ γὰρ ἐκεῖνος, ἐπήξασθ' ὁ κρῖος οὐ κακαίως. ἦν δὲ οὗτος ὁ κρῖος παλαιὸς αἰγινήτης Harl. 5. Idem in lemme τὸν κρῖον ὡς ἐπήχθη.

1357 ἀρχαῖον ἔφη ἀντὶ τοῦ μωρόν. παραιτοῦνται γὰρ— πίνειν habet Θ. — 45 τὸ additum ex Θ.

1358, 50 κριθὰς πεφριγμένας ἀλήθουσιν Θ.

1364, 6 ὡσπερ—δάφνης om. Θ. et 8-14. — 9 μουσικῆς Ald. μουσικῶν R. V., cui Dindorfius de suo subiecit ἀγώνων. ἔτι Hermannus. ἐπεὶ libri. Ald. ἀεὶ φαίνεται. — 11 ἔχοντας ἐν τῇ R. V. ἔχοντά τι τῇ Ald. διήγησιν V. In Regio, Ἡ ἔτι ἐν Αἰσχύλου δρᾶματι εὐρηταί τις μυρρινοφόρος ἄδων· ἢ ἔτι κλάδους κατέχοντες μυρρίνης ἦδον τὰ Αἰσχύλου ποιήματα.

1367 in V. ἀσύστατον, ἀδιάθετον, ἀπιθάνως συντεθέντα (ser. συντιθέντα) ἢ ξυνιστῶντα, οὐδὲ πυκνόν, ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει καὶ κομπῶδη. τὰ γὰρ Αἰσχύλου δῆματα φαντασίαν—πραγματείαν V. — 25 στόματι ἔχοντα, his τὸς μύθους addit V., quod ex superiore scholio irrepsit. Glossam ἀντὶ τοῦ τραχύν habet R.

1371, 41 K. ὦ μακάριε V. — 43 sq. ταῖς ἀδελφῆς συγγίνονται V. Ἄλλως om. R. — 46 τοῦ additum ex V., in quo est τὸν παῖδα τοῦ Αἰόλου μακάριον διαφθεύροντα. φθείροντα Ald. et Regius, qui Κανάρην scribit. — 47 δὲ παναθηναίος V. ἔξῃν Reg. — 49 ἐπάγων om. V. — 50 τὸν ἀλεξίκακον Ald. τὸ ὦ ἀλεξίκακε Reg.

1381, 7 τοῦ ἄ ἐν τῷ νῶ ἔχεις V.

1382 lemma Aldinae μαμῶν correxit Dindorf. παιδῶν V. παιδίων λαλούντων Ald. ζηῶσι G.

1395, 23 τὸ δέρμα addit Hermannus.

1399, 44. Versu 1415 non habebat scholias in suo exemplo verba τῆ δῆ. HERM.

1417, 22 πάλιν additum ex Clem. Alex. Strom. 6, p. 748, et Tryphone De tropis in Museo Cantabrig. 1, p. 49. — 27 ἄρ' Hermannus. ἄρ' Ald. — 28 vide Ruhnken. in Reiskii Orator. vol. 7, p. 829. HERM.

1421 ἐν ἡθ. ἔρωτ. ἀντὶ τοῦ—ἀνήρ. V.

1423, 37. Hic νεωτέρων τις est scriptor scholiorum in Regio 2821. — 41 ἔγωγ' αὐτὸς, 42 ἐπεὶ, 43 συνάπτοντες οὐκ οἶδα πῶς ἀν τὸν λόγον συμπερά-

νοίεν. ἢ τὸ, 45 ἐρώτησιν, ὡσπερ καὶ τὸ πρὸ αὐτοῦ, οὕτως, οὐκ. Reg.

1426, 2 συγχωρῶμεν R. om. G.

1429, 8 εἰς om. V., qui 11 φησὶ pro δηλονότι, quod om. G.

1432, 14 ἕως τοῦ οὐ ταῦτα τοῦ Ald. τοῦ πρὸς ταῦτά Reizius. τοῦ δοκοῖη Dindorfius.

1437 ὁ πρεσβύτερος καὶ τὸς V.

1438 Ald. κατὰ τὸ προσῆκον καὶ ἀκόλουθον. συγχωρεῖν τοῖς ἐπιεικίσι, συγχωρεῖν αὐτοῖς.

1440 πρόσγω R.

1441, 43 μεσφδικὴ τριάς, δύο ἐκατέρωθεν. Legebatur μεσφδική, τρία ἐκατέρωθεν. At stropham putat hæc verba esse:

τοῦθ' ἕτερον αὔ μείζον κακόν.

τί δ', ἦν ἔχων τὸν ἦττω.

antistropham autem hæc:

ἔς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους,
καὶ τὸν λόγον τὸν ἦττω.

Quæ media sunt, μεσφδὸν vocat, et tribus trimetris constare putat, ut ante dixit, hoc modo:

λόγον, σὲ νικήσω λέγων, τὴν μητέρ' ὡς
τύπτειν χρεών; τί δ' ἄλλο γ' ἦν ταυτί ποιῆς,
οὐδὲν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν.

Hos versus alii, ut in vulgatis edd., in quattuor versus dividebant, quorum tres priores dimetri acatalectici essent, quartus autem trimeter: unde illa addit, τινὲς δὲ τὸ μέσον τετραδάκλων. HERM.

1452, 49 τὸ τελευταῖον Hermannus.

1468, 17 καὶ εὐγενείας V.

1473 post σφαίραν (25) ponit V., præmisso ἄλλως. — 22 ὄντος δίνου G.

1477, 34 ἐκβάλλοντος V.

1478 ad verbum in Regio; quare mirer si sint hæc in R. V.

1507, 29 τὴν περιφορὰν Hermannus.

1508, 33 ὁ Ἑρμῆς: nam Mercurio hi duo versus tribuuntur in R. V. — 34 τὸ δὲ ὡς ἦδ. om. R.: una cum sequentibus γράφεται καὶ οὐς ἡδίκων, quæ habet R., omittit V.

1510. In V. subscriptum κεκόλλισται ἐκ τῶν Ἡλιοδώρου. παραγέγραπται ἐκ τῶν Φαείνου καὶ Συμμάχου καὶ ἄλλων τινῶν.

VESPÆ.

ARGUMENTUM I. 4 παύσειν R. Ald. — 7 ἑαυτῶ μὴ προκείμενον, 10 ἦνυον R. — 13 εἶναι hic V., post πρεσβύτερος Ald. Hoc et σχεδὸν om. R. — 14 scribebatur ἐξάριεν. — 17 μόνον τοῦτο ποιεῖ Ald. τοῦτο ποιεῖν μόνον et cum Aldina τὸς—δικάζειν Brunckii editio. — 19 πολιτευτικῶς Ald. — 20 ἐκφέρει V.,

SCHOL. ARISTOPH.

qui συνεχῶς et μέλλων—φέρει ψῆφον omittit. — 21 ἀποδικάζουσαν Brunckii editio. καταδικάζουσαν R. Ald. — 22 τοῦ ποιητοῦ ἐκ R. V. — 23 εἶναι V. Ald. — 28 ἀρτόπωλις Portus. ἀρτοπώλης V. Ald. — 29 γελοιοποιεῖ Ald. — 36 libri Ἄμμονίου. Correctum nomen ex aliorum scriptorum locis,

quos v. apud Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p. 68. ἐν τῇ πρῶτῃ Ὀλυμπιάδι Kanngiesserus De comædia Attica p. 268. ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπιάδι R. V. ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπίων Ald. πόλει ortum ex πθη, et verba ipsa ab recentiori grammatico inserta esse statuit Dindorf. — 37 εἰς Ἀθήναια. Hæc verba supra potius collocanda post Φιλωνίδου, ut in didascalia Ranarum ἐδιδάχθη—διὰ Φιλωνίδου εἰς Ἀθήναια. DIND. — 38 προαγῶνι vel προάγωνι R. V. προάγων Ald. Λευκῶν R. V. Γλαύκων Ald. πρεσβεῖς τρεῖς V.

ARG. II. 2 οἰκοῦντα θ' V. οἰκοῦντα γ' Ald. — 4 παρόντες ἐκ ταυτοῦ κακοῦ R., qui hunc versum proximo postponit.

SCHOLIA.

1, 12 τοῦ γέρ. τοῦ δεσπότου V. — 15 διασκεδᾶν V. διασκεδᾶ G.

2, 16 τὸ ἐπινυστάζειν Ald. — 17 φυλακῆν κ. ν. ἔχου et 18 βούλομαι om. V. — 21 Συμμ. φησὶν οὐ οἰμαίτε λέγειν τὸν R. Correxerit Dindorfius, qui 22 malit καὶ καταλιπεῖν. — 23 διδασκόμενος R.

4, 30 θαλασσίῳ V., qui 31 om. κνώδαλον (habet G.). δὲ et παρὰ — ἀλίσκεσθαι omittit R. [P]

5, 33 sq. μέριμνα ἢ εἰς ὕπνον καταφορὰ περὶ (παρὰ V.) τὴν ἔω. μέριμνα ἢ μέριμνα καὶ φροντίς. ἐκ V. Ald.

8, 9 μανίας δὲ καὶ V. Fortasse τε καὶ. Idem δνειδίζειν, et 11 om. ὕπνω.

9, 12 ἐπήγαγε τὸ V. Ald. — 13 ἐπὶ τοῦ περιφρονεῖν συμβουλεύει καὶ ἀποκοιμηθῆναι V. Ald. — 15 ἀπὸ τῶν θαυμάτων τοῦ Διός. Hanc fabulam narrat scholiasta Platon. p. 51 (377. Bekk.) DIND. — 12 in R. scholion erasum est πρὸς τὸ ἐπεστρατεύσατο παρέλαβε τὸν Μῆδον. ἐν γὰρ στρατιᾷς οὐ... cetera legi non possunt.

19, 36 Ὅτι μετὰ τῶν ἄλλων ὄν V. Ald., qui 37 λέγεται et εἶναι omittunt.

20, 39 παροινίου καὶ V. — 42 vide Athen. 10, p. 448, C.

22, 48 ἐν γῆ τ' ἀποβαλεῖν ἐν V. — 3 θηρίον δὲ εἶπεν οὐκ ἀπεικότως, ἐπεὶ, 4 ἄρυσθος R. ὁ om. V.

27, 8 ἀποβαλεῖν ἔπλα V.

29, 10 Σοφοκλῆς. Lobeckium ad Ajac. 1072 citat Dindorf.

32 R. habet ὅτι τὸ παλαιὸν βακτηρίας εἶχον διὰ χειρός. — 18 παλ. γὰρ ἔθος V.

34, 20 τοῖς om. V. — 21 μου V. — 26 καὶ om. V. — 27 τὸ ἀρπακτικόν Ald.

36, 39 ἄλλως. ἐμπεφουσημένην, παχειάν V., qui hoc scholion post τῆ φωνῆ l. 30 addit.

41, 47 Πρὸς τὸ τὸν, 48 διαχωρῆσαι V.

49, 18 ὄν φησι κόραξ V.

58 R. habet οἱ Μεγαρικοὶ ποιηταὶ ψυχροὶ τινες ἦσαν καὶ ἄλλως φορτικῶς ἐγελοίαζον. — 29. Aspasius ad Aristotel. Ethic. p. 53 b, 16: Μυρτίλος ἐν τιτανόπαισι (Τιτανόπασι) τὸ Δεινῆς ἀκούεις Ἡράκλειος, τούτεστι σοὶ τὸ σκῶμιμ' ἀσελγῆς καὶ μεγαρικὸν καὶ σφόδρα ψυχρὸν γελᾶς, ὄρας τὰ παιδία. (Malim γελῶσιν, ὡς ὄρας, τὰ παιδία. KIDD. ad Porsoni Miscell. p. 384.) διασύρονται γὰρ οἱ Μεγαρεῖς ἐν κωμῳδίᾳ, ἐπεὶ καὶ ἀντιποιοῦνται αὐτῆς ὡς παρ' αὐτοῖς πρῶτον εὐρεθείσης. Vide Meinek. Com. I, p. 522 sqq.

58, 33 σύκων ἕτερον R. — 36 διὰ βόλου Hemst. ad schol. Pluti 797. Legebatur δι' ὀβολοῦ.

60, 39 πρὸς Ald.

61 ἀνασελγαινόμενος lemma Ald. Scribendum κατ' Εὐριπίδου. DIND. — 45 κατακοιμ. καὶ βαριζόμενος V. Errat scholiastes: nam Thesmophoriazusa longo post Vespas tempore sunt commissæ. — 48 οὐ μόνον ἐν τοῖς Δράμασιν εἰσῆχται V., quod præferendum erat scripturæ Aldinæ. — 49 Προαγωγῶ V.

62 in R. συγκόψομεν. ἀπὸ δὲ τοῦ μυττωτῶν μετενήκεται. κυρίως δὲ λέγεται τὸ διὰ σκορδῶν τρίμμα. — 5 μυττωτεύσωμεν V. — 6 δριμύζομεν Bastius ad Gregor. Cor. p. 891. δριμύζομεν V. δριμύσομεν Ald. — 7 de μυττωτῶ Schneiderum ad Theophr. vol. 3, p. 576, citat Dindorf.

64, 15 δεξιώτατον V.

73 R. habet glossam ὑπονοεῖτε. — 26 τοπάζεται Florens Christianus. τοπάζεται V. Ald.

74, 29 legebatur Σερίφοις. Κρατίνου additum ex V., in quo κρατην est.

75, 31 τινὲς ἀμοιβαῖα. Hoc sic intelligendum videtur, fuisse qui illa Ἀμυνίας—αὐτὸν Sosie, ἀλλ' οὐδὲν λέγει Xanthiæ tribuerent. DIND. γαρ. καὶ R. — 32 Post ἐνός oblitteratum videtur προσώπου. Deinde δῆλον vel δηλον codex. Scribendum ἀδῆλον. Dubitatum esse videtur an idem hic esset Amynias qui in Nubibus memoratur v. 31, ubi vide scholia. DIND.

77, 36 πεπονημένον V. πεπονημένως G.

78, 41 Παρμενίωνος Ald. De Πυθίδος dubitat Dindorfius.

82, 52 γὰρ om. V.

85, 9 τὰ δ' ἀνέφλυε V.

88, 12 ἀπὸ τοῦ ἐν αἰθρίᾳ δημηγορεῖν καὶ ἐν ὑπαίθρῳ Ald. — 13 sqq. Insigne hoc scholion est de mercede iudicum, quo planissime confirmantur aliorum quorundam grammaticorum testimonia minus diserta, de quibus dixi ad Aristoph. Vesp. 661. DIND. — 14 δ ὀβολοῖ R.

90, 18 ἔλθ. ἄλλη τὴν περὶ V. ἔλθ. ἡδὴ π. Ald.

91, 22 μαγνητὶν πέτρον Ald., quæ inaudita vocabuli significatio foret. κέγγρον non solum ab scholio codicis Ravennatis confirmatur, sed etiam

aliorum grammaticorum locis, quos indicavit Albert. ad Hesych. s. Πασπάλη. Corruptum autem est μαγνίτην. DIND.

93, 29 τετραμμένον V. — 30 τῆς ὄπ. Ald. — 33 λέγων V.

96, 37 ἔθος γὰρ V. ἄρα Δήμιω Meinekius Com. I, p. 515. Legebatur Δήμιω ἄρα. — 44 αὐτοῦ G. ὡς ἔρων Ald. — 45 τὸν κημὸν V.

101, 2 ἐσπέραν V.

104, 14 κογχύλιον, τὸ G.

106, 17 ἦτοι-ἀλημιμένης om. V. — 19 ἀπολύειν V. — 25 ὁ φεύγων-ὁ διώκων recte Florens Christianus in Comment. p. 328.

107, 28 βομβύλιος μελίττη ὄμ. V.

108, 51 ὑπὲρ τῶν V.

110, 35 τρέφειν ὄϊον ἐγείμισα V.

111, 38 supplendum ex Plut. Mor. p. 71, A, νοητούμενος δ' ἔρωσ | μάλλον πιέζει.

119, 44 αὐτὰ V.

120, 46 sq. legebatur Παράβυστος, Κανὸς, Τρίγωνος, Μέσος (μέσου V.) Correxerit Dindorfius collato v. 120 et Polluce 8, 121. — 48 θεμένου V. — 49 κατέχω V. non G.

124 R. glossam habet κινκλίδες αἱ θύραι τοῦ δικαστηρίου. — 1 γγγλῆς V. — 2 καρχαλιῶν codex Taurinensis 165 fol. 148, apud Peyron. ad Etymol. M. p. 921 — 3 ἡμέρας om. V., habet G. ὅτε Dindorfius. ὅτι V., om. G. Ald.

135, 20 sq. συνήθως ἀπὸ τὰς ὀφρῦς V.

139 post κάμινος addit Ald. Αἰσχύλος (Prom. 365), ἱπνοῦμενος (lectio vitiosa pro ἱπνοῦμενος) βρίζαισιν Αἰθναίαις ὑπο.

141, 33 ἐπὶ τῇ ὁδοῦ V., qui cum Ald. omittit videtur τὸ alterum.

143, 39 scribebatur μαγειρίων.

147 glossa οὐκ εἰσελεύσει est in R. — 51 σανῆς καὶ βελεία εἰς ἦν V.

151, 5 sq. καπνίαν. οἱ δὲ τὸν ἀπόθετον καὶ παλαιὸν R. — 6 εἰ τὸν Dindorfius. Legebatur ἦ τὸ Bekker. ὅτι τὸ ἀπόθ. — 7 Gaisford. ad Hephæstion. p. 97, et Nækius De Cherilo p. 51 citat Dindorf. — 8 πρὸς τῷ V. καὶ τῷ Ald. — 11 Βενεθεντῶ. Vide ad Athenæi 1, p. 31, E. DIND.

155, 17 μάγγανον. Conf. schol. Eccles. 361, schol. Thucyd. 2, 4.

157, 23 vide Xenoph. Hist. Gr. 2, 3, 2. — 24 ὁ καὶ περὶ τ. V.

167 glossam παρὰ τὴν τιμωρίαν addit V., om. G.

170, 36 addit Ald. Ξενοφῶν ὅτι « ἐν Βαβυλῶνι οἱ φόνικες οὐ μείον ἢ πληθριαῖοι τὸ μέγεθος γίνονται. οἱ δὲ πεζόμενοι ἀπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται, ὥσπερ ὄνοι κανθήλιοι. » καὶ Πολύβιος « ἐν γὰρ τοῖς ἐπιδεξιμένοις φορτίοις τὰ κανθήλια λαβόντας ἐκ τῶν ὀπισθεν προθέσθαι πρὸ αὐτῶν ἐκέλευσε τοὺς πεζοὺς· οὗ γενο-

μένου συνέθη παρὰ πάντας χάρακας ἀσφαλίστατον γενέσθαι πρόβλημα. » Quæ inserta sunt ex Suida s. Κανθήλιοι.

173 πρὸς τὸν οἰκέτην Ald.

175, 44 ἔτυχε V. Ald. — 46 δὲ om. V. Fort. τῶν ἐπὶ πείρα. Idem codex καθιέντων καὶ ἀποτυγχανόντων, ceteris omissis.

179, 52 τοῦ ante Ὀδυσσεῶς om. V.

188, 11 μοι om. V. — 13 θηλύνοσι V.

191, 19 παρ. περὶ τῶν μηδ. R. — 24 ἐπὶ τὸ V. — 27 ὑπὸ κύνων V. Recte, inquit Dindorfius, si ὑποκύνων scribatur. — 28 διὸ καθύπερθε, 29 seq. καὶ δι' ὧν αὐτῶ σκ. V. Res postulare videtur ut scribatur δι' αὐτοῦ. — 33 χρῆσθαι V. — 35 addit Ald.

τῆς δὲ παροιμίας μέμνηται καὶ Μένανδρος ἐν τῷ Ἐγγειριδίῳ. λέγουσι δὲ ὅτι Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἀπολογούμενος ὑπὲρ τινος κινδυνεύοντος, οὐκ ἀνεχομένου τῶν δικαστῶν, εἶπεν « ἀκούσατε ὧ ἄνδρες διηγήματος τερπνοῦ. νεανίσκος ποτὲ ὄνον ἐμισθώσατο Ἀθήνηθεν Μέγαράδε. μεσημβρίας δὲ καταλαβούσης καταλύσας τὸν γόμον ὑπῆλθε τὴν σκιάν τοῦ ὄνου. ἐκβαλλόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ὄνηλάτου πρὸς βίαν, διεφέρετο μεμισθωκέναι καὶ τὴν σκιάν λέγων, ἀντιλέγοντος δὲ τοῦ ὄνηλάτου, καὶ φάσκοντος τὸν ὄνον μεμισθωκέναι, εἰς δικαστήριον εἰσῆλθον ἀμφότεροι. » εἰπὼν δὲ ταῦτα ὁ Δημοσθένης κατέβαινεν ἐκ τοῦ βήματος. ἀξιούτων δὲ τῶν δικαστῶν τῆς δίκης τὸ τέλος μαθεῖν, εἶπεν ἀναβάς πάλιν ἐπὶ τοῦ βήματος « ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιάς ἀκούειν ὧ ἄνδρες ἐπιθυμεῖτε, ἀνθρώπου δὲ κινδυνεύοντος ὑπὲρ ψυχῆς οὐδὲ τῆς φωνῆς ἀνέχεσθε; » ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι Ἀθήνηθεν εἰς Δελφοὺς τὸν ὄνον ἐμισθώσατο. ἔθεν, φασί, καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιάς φησὶ, καὶ ὁ Πλάτων δὲ καὶ ἄλλοι πολλοί. καὶ Ἀρχίππῳ δὲ κωμῳδία γέγονεν Ὀνοῦ σκιά. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν περὶ μηδενὸς χρησίμου φιλοτιμουμένων. Quæ illata ex Zenobio Proverb. 6, 28.

194, 41 τράγης Dobraus. — 45 ἡλιαστοῦ Ald.

197, 5 λεπτῶν pauperi, ut ad v. 286, 515. DIND.

201, 12 τῇ δοκῶ V.

206 in R. ὀροφίας. λέγεται γὰρ οὕτω καὶ ὄφας. — 23 κατατρώγοντες Ald.

209 σοῦ R. Legebatur ὡς στρουθῶν.

210 hæc tantum habet R., φασὶν Ἀθηναῖους τριῖναις λ' πέμψαντας Σκιώνην περιτείχισαι. — 28 πρὸς, 29 Βρασιδάς et Σκιωνεύς V. Σκιωνεὶς Ald. — 30 φασὶ om. V. — 31 πέμψαντας Μενεδαῖμον ἐν ἐλείῃ Σκιώνην δὲ περιτείχισαι V. Μενεδαῖμον simile est Μενδαίων nomini, ἐλείῃ autem verbo ἐλεῖν: sed neutri locus est, nisi plura excidisse statuas. DIND. — 33 Ἄλλως V. pro ἔστι δέ. — 36 τοῦ πατρὸς om. V.

215, 44 καλοῦντες R.

219, 52 ἄδομεν Victor.

220 hæc tantum habet R., τὸ μὲν μέλη (scr. μέλι) τὴν γλυκύτητα τοῦ ποιητοῦ σημαίνει. τὸ δὲ φρυνιχάρατα τόπος. τὸ δὲ σιδῶν τὸ μέλος τείνει. — 54 ἢ δὲ ἢ τὰ μέλη Ald. — 3 Σιδῶνος, 4 Σιδωνίου V. — 5 τὸ δὲ μέλι εἶπε scribendum videtur Dindorfio. — 8 προλιποῦσα τὸν ναόν Ald. — 9 legebatur λιποῦσα. Correxī ex Hesychio, Γλυκερῶ Σιδωνίῳ: δρᾶμα δὲ ἔστιν ἐν ᾧ τῆς θυμῆλης ἀρχεται οὕτως « Σιδωνίον ἄστου λιπόντες καὶ δροσερὰν Ἄραδον. » (Codex καῖδρος ἐρανάδαρον. καὶ δροσερὰν Schowius, Ἄραδον Th. Bergk.) διεβεβήτο δὲ τὸ μέρος τοῦτο. DIND. οὖν ἢ, 12 τῆς Σιδῶνος V., omittens καὶ τοῦ ἐρατόν.

222, 13 Τοῦτο λέγοντες Victor. Bekkeri et Dindorfii editiones ἐπιτείνοντες. — 14 καὶ οἶον, 15 βάλῳ Vict. et om. ἔστι.

227 οἶον προσπνέουσι G.

230, 35 τοῦ addidit Dindorf. — 37 οὐ (μέντοι addit G.) πρὸ τοῦ γ' εὐτονος V. — 38 παροιμιαστικὸν G.

233 R. habet glossam ἀπὸ δήμου. — 40 Πανδιωνίδος G. Πανδιωνίδος V. Πανδίωνος Ald.

234 R. habet glossam Χάθης στρατηγός. — 43 Πτολεμαῖδός ἐτιam Hesychius. Antea Cecropidis fuit: vide Stephanum Byz. et Harpocrat. et monumentum Atticum apud Bæckh. vol. 1, p. 309. DIND.

238, 50 ἐχειρόμεθα V., non G. λόρον V. — 51 ἐποίησατε V., non G. — 53 τρίποδα V.

239 R. habet glossam αὐτὸν, τὸν ἄλμον. — 6 κόρκυρος V. — 7 λαχάνοισι V. et Hephæstio p. 46 λαχάνοις Ald. et Suidas s. Κόρχορος.

240, 13 vide Diodor. 12, 54.

241, 19 εἰσὶν οἰγλυκοὶ V. οἱ γλυκοὶ G.

243, 26 ἐπιζῆεν οὖν V.

248, 28 αὐτῷ G. — 29 λύχον φέροντες om. V. Ald. δρχ. πληθῆ (scr. πλησθῆ) V. πληθυνθῆ. G. — 31 γὰρ om. V. — 32 μικρὸν V. διμέτρου ἀκαταλήκτου Dindorfius. Legebatur τριμέτρου ἀντιληκτικοῦ (ἀντιληκτοῦ V.).

249, 37 προμύσσει om. V.

250, 41 scribebatur προθύσσειν. Ex scholio Ravennate v. 249 apparet grammaticos non πρόθυσον, sed πρόμυζον legisse. DIND.

257, 3 ἀττάγην G.

262, 19 σκνιψὶ Dindorfius. σκῆψ' V. σκνιψιὸν G. σκῆψει Ald. σκνιψὶ Portus. εἰκῶς V. — 22 περικρούειν (παρακρούειν G.) τὸν λύχον καὶ ποιεῖν τοὺς σπινθῆρας V. — 23 scribebatur ἀδδην. Glossam σπινθῆρας habet R.

264, 28 seq. εὔ δὲ τὸ γεωργικὸν ἦθος ἐμφαίνει. μέλει γὰρ αὐτοῖς τῶν καρπῶν V.

268, 37 ἐτέρας μεγίστης νεὼς Ald. Ad hunc v. præterea hoc scholion habet V. ἐφελεκόμενος ὑπὸ βραδυτῆτος. (Hanc gl. habet etiam

R.) κυρίως δὲ ἐφορκίς καλεῖται ἢ ἀφ' ἐτέρας νεὼς ἐλκομένη διὰ βραδυτῆτα.

270 habet R. glossam λείπει μέλος. — 45 παρδῖκα, 51 δὲ ἐξφδῖκα Ald.

277 R. habet glossam τὸν βουβῶνα πάθοι.

278 R. habet glossam οὐκ ἤπατᾶτο.

279 sic in V., ὅποτε, φησὶ, παρεκαλεῖτο ὑπὸ τινος ἐφ' ἐτέραν πράξιν δρῶνται ἐπὶ τῆς (τὰ G.) κάτω κύπτων ἔλεγε λίθον ἐφέεις παροιμία δὲ—γενέσθαι. τὴν παροιμίαν ἔλεγεν, πλίνθον πλύνεις καὶ χύτραν ποικιλίεις. ἀντὶ τοῦ ἐδιωροδοκεῖτο ὑπὸ τῶν δικαζομένων κάτω κύπτων, ὅπως ἂν μὴ αἰδεσθεῖν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ad sequentem versum R. habet glossam τὸ παροιμῶδες.

281, 19 sq. διαφεύγοντος τὴν δίκην φησὶν αὐτὸν ὠδυνηθῆναι Ald. καὶ ante κακ. om. V., habet G.

283, 22 legebatur ἐπὶ Περικλέους, correctum ex scholio inferiore. — 23-38 proximo scholio postponit V. sic scripta ab initio, Ἄλλως. Μυησίων ποτὲ μετὰ Σαμίων μαχομένων etc. — 27 Π. ἀπελθόντες V. — 29 αὐτῶν vel delendum vel in αὐτοῖς mutandum observat Dindorf. — 37 Φιλ., ἐπεὶ φιληθεῖ ταῖς καταδίκαις, 39 Δουρυτίδου, 42 ἐπαγόμενοι, 43 καὶ ἐνφρούριον, 46 προσαγγελθεῖ, 47 τοιοῦτον ἂν V. — 48 λέγων conjicit Dindorfius.

289, 2 post παρεπομένου addit Ald. καὶ ἐγγύτραι, αἱ τὰς χάς τοῖς τετελευτηκόσιν ἐπιφέρουσαι. Μίνως ἢ περὶ νόμου. ἔλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι καταχυτρίσαι, ὡς ἐτέρωθι Ἀριστοφάνης. ἐγγυτρίαι δὲ λέγεσθαι καὶ ὄσαι τοὺς ἐναγεῖς καθαίρουσιν, αἷμα ἐπιχέουσαι ἱερείου καὶ τὰς θρηνητρίαις. ἔτι γε μὴν καὶ τὰς μαίας τὰς ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη. Quæ Musurus inseruit ex Suida s. Ἐγγυτρίστραι. — 5 Αἰσχ. λαζῶ, καὶ ἐγγυτρίαις V.

300, 15 ὄντος om. R. — 18 Phrynichi versum sic corrigit Hermannus, τριώβολόν γ', ὅσουπερ ἡλιάζομαι.

306 R. nihil nisi hoc habet, πορισμὸν λέγει παρὰ τὸ Πινδαρικὸν ὑπερπόντιον ἔλας (sic) πόρον. — 28 Πρὸς τὸν πόρον βούλεται λέγειν οἶον πορισμὸν. ἐπὶν. V., ex quo 29 τὸ Ἐλλάς (ἔλλᾶς codex) ἱερὸν additum. — 30 πινδείματι Ald. Corruptum, ut videtur, ex πῖν δείμα τοῖ, sententia autem ab scholiasta non integra est apposita: nam deest verbum. DIND. ὑπὲρ πόντιον Bæckhii. ὑπερπόντιον Ἐλλάς V. Ald.

313, 35 τῶν Μινοταύρων G. τῶ Μινωκενταύρω Ald. Pergit V. καὶ τοῦτο παρὰ τὰ ἐκ Θησείως. ἔστι δὲ Ἰππόλυτος ὁ λέγων ταῦτα, ἀνόνητον ἄγ. V.

315 habet V.

321, 47 legebatur Τοὺς κάδους τῆς κλειψύδρας (τὴν κλειψύδραν V.). τῆς κλειψύδρας fortasse præcedenti scholio addendum, commate post ἔλεγον positum. DIND. — 49 ἐκ δὲ τούτου V.

325 in R. est τῶν ἀλαζόνων τις ἦν ὁ Προξενιάδης, ὡς καὶ ἐν Ὅρνοις δηλοῖ. ἐπεὶ καπνὸν εἶπεν, ἐπήγαγε τούτους τοὺς ἀλαζόννας, οὗς καὶ καπνοὺς λέγουσι. — 1 legebatur καπνὸν, correctum ex scholio Raven-nate.

326, 5 εἶρηκε, 6 καὶ κομιδοῦ V.

332, 17-20 Ἐν τῷ—λέξῃσι om. V. — 24 χοιρί-δες. Hæ χοιράδες potius dici solent. DIND.

338, 28 sqq. hæc, Γράφεται—συγκλείει σε, sic corrigat Dobræus, τοῦ δ' ἐφεξίν: γράφεται καὶ ὑφε-ξίν. οἷον ὑπόσχεσιν. τί ὑπισχνούμενος. τοῦ δ' ἐφεξίν: τί ἐπίσχει σε, ἢ τίνας χάριν. τί προφασιζόμενος συγ-κλείει σε. παρὰ—ἐφεξίς ἢ πρόφασις. Pro verbis οἷον τί ὑπισχνούμενός σοι ἐπίσχει legebatur οἷον ὑπόσχεσιν τι ὑπισχνούμενός τι (σοι V.) ἐπίσχει. DIND. — 30 ἐφῃσι Ald. — 32 ἐδύνασθαι V.

342, 37 sq. καὶ τοῦ Κλέωνος καὶ τοῦ λόγου, 39 ἀρχεῖ V.

349, 54 ἐπιθυμοῦσι V. — 1 ἐπὶ τοῦ, 7 εἰσελθεῖν Ald. τῶν om. V.

351 διυδρορῶα. ις ἦλθεν οἱ in codice.

352, 14 σμικρὸν V. Κράτης Dobræus. Legeba-tur Κράτινος.

353, 21 τὸν ὅπιαν—πυκνούμενον Ald.

361 καὶ φυλάττουσιν R.

366, 43 μέλι V. μελίτιον Ald.

368 habet R. παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ δικτύου γελοιά-ζει. — 47 ἀγρευτῆς, legebatur ἀγρευτος. ἀγρευτῆ V. Quod ἀγρευτική esse potest. DIND.

376, 10 δείκνυσιν ὅτι ὡς Ald. δείκνυσι καὶ οὐ V.

380 in R. sic, τοῦ Διοπεΐθους ἔχων τὸ μανιῶδες. ἦν δὲ εἰς τῶν βητόρων.

381, 30 συμβεβῆ V. Posse συμβεβῆκη scriptum fuisse putat Dindorfius.

386, 37, 38 scribebatur ταυλωτὰ et ταυλώματα, ut 349, 5 in Aldina est ταυλωτῶν.

389, 43 Λύκου. ἱερὸν ἦν καὶ ἡρώιον Ald. — 44 Λύκου δεκάς. De hac pluribus explicat Harpo-cratio s. Δεκάων. Vide Bernhard. ad Eratosth. p. 214-216. In Ven. Λύκου δικάζεσθαι. Proxi-mum scholion manifestum est ab recenti impe-ritoque grammatico esse scriptum, ejus verbis nonnihil lucis affert scholion codicis Ravennatis. DIND. — 45 ἦν post δικαστηρίῳ om. V. — 46 ὅσον παρὰ, 47 δεκαστικὸν V.

392, 51 εὐθὺς παρὰ κλαόντων V. Ald.

394 in R. sic, ψιάθους παραπεφραγμένου τοῦ ἡρώου καὶ στεγασμένου. — 1 sq. φησὶν οὐδ' ἐπάτε σου ἐνυβρίσω τὸ ἦρ. V.

398, 11 καθίσαντες V. ἐλαύνουεν V. Ald. — 14 ἂν εὐτρεπῆς Valckenar. ad Herodot. 8, 84. Lege-batur ἄνευ τροπῆς.

408, 25 ὀρχήσονται R.

412 ἀπολέσθαι Victor.

415, 41 ἵνα δυσορχήσεται V.

418 Archippi fragmentum sic videtur esse digerendum, A. οἴμοι. B. τί ἐστι; μῶν ἔδωκε; τί σ' ἔδωκεν; | A. κατὰ μὲν οὖν ἔφαγε κάβρουξέ με. | B. τίς ἢ πανουργία τε καὶ θεοσεχθρία; DIND. μῶν ἔδωκε Florens Christianus. Meinekus Com. I, p. 725, versus ita constituit, — μῶν ἔδωκέ τί σε (vel ἔδωκέ σέ τις); | A. ἔδωκε; κατὰ μὲν οὖν ἔφαγε κάπέρουξέ τις. | B. τίς etc. — 47 θεοσεχθρα[sic] V. θεὸς ἐχθρία G. — 48 ὡς τοῦ Θ. καὶ τοῦ Κλ. V.

421, 51 δὲ ὁ Γοργίας om. V.

425, 53 sq. ἀντὶ τοῦ σύστημα. κυρίως δὲ τὸ τῶν μελισσῶν καὶ ἐπιτηδείως νῦν. σφηκῶδες γὰρ τὸ σ. V.

429, 4 μακαρίζεις V. — 5 αἰρῆ G. αἰρῆ V. ἐρῆ Ald.

435, 10 κάπτετέ φησιν οὐδὲν V.

436 sic in R., παρὰ τὴν παροιμίαν ἐγὼ θρίων ψόφους ἀχόκοα. τοῦτο δὲ φασὶν ὅτι οἶδα τὰ τοιαῦτά ἐστι μέχρι ψόφου κενοῦ χω... καὶ ἀπειλῆς. — 17 ἀπὸ τῶν V.

438 ὅτι ὁ Κέκροψ... τῶν δράκοντος εἰ... ὄν. R. πρὸς τὸ ὄνομα κεχαριέντισται, ὅτι ὁ Κέκροψ τὰ κάτω δράκοντος εἶχεν, οὗτος δὲ δρακοντίδης καλεῖται. εἰσι δὲ—ἐσχημένα V.

440 ἀντὶ τοῦ πέττειν καὶ διαρτίζειν habet R.

445 in R. sic, κυνᾶς τὰς σκυτῖνας περικεφαλαίας αἷς..... ὄμβρον ἐχρῶντο. καὶ ἐν ταῖς Νεφέλαις ὁ προ-σβύτης, τὸ δὲ μὴ κυνήν. — 39 κυνίαις V. — 40 ταῖς et 42 ἔχοντα om. V.

459, 4 ἢ πῶρ εἶπειν, 6 ἀλαζόνιαν V.

462, 13 ὁ γὰρ Σοφ., 16 Φιλοκλέους V. — 17 δριμυτάτου Ald.

469 Οὔτε ἀπολογίαν V.

475, 37 κροσσός V. κρωσσός Ald. φ. οὖν καὶ τὸ, 39 στέμματος V.

480, 46 διην. οἷς ἐπέθεντο om. G. — 51 ἢ οὐκ, 52 πεδιᾶ, πρὸς ὄν, 1 προσέταξε, 3 ἡμῖν V.

491, 27 ἀγορᾶ ἀξιώτερα λ. V.

493, 32 ἔλεγον ὡς ταῶς καὶ λαγῶς V.

497, 40 ἡγουμένως δὲ τυχόντα V.

502, 49 post συνωμοσίας (sic scribit Ald.) σχῆ-μα addit V. Ald. τὸν (τὸ V.) Ἰππίαν ἐλαβεν, quod aut delendum aut corrigendum παίζων—τὸν Ἰπ-πίαν παρελαβεν. DIND. — 1 ἐδόκει, 2 τ' ἀκριβῶς V. Injuria autem scholiasta reprehendit Eratosthe-nem, quem manifestum est numero illo non so-lum regni, sed etiam exsilii Pisistratarum tempus esse complexum. Deinde, l. 3, legebatur Ἀριστοφάνους. Suspectum est Aristophanis nomen, quum grammatici mentionem in hac causa fac-tam esse minus probabile videatur. In Ἀριστο-τέλους recte mutavit Bentleius. Cui non obstat quod ab Aristotele Polit. 9, 23, anni numerantur

triginta quinque : τρίτη δὲ ἡ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀθήνησιν οὐκ ἐγένετο δὲ συνεχῆς· δις γὰρ ἔφυγε Πεισιστρατος τυραννῶν ὥστε ἐν ἔτεσι τριάκοντα καὶ τρισὶν ἑπτακαίδεκα ἔτη τούτων ἐτυράννησεν· ὀκτωκαίδεκα δὲ οἱ παῖδες ὥστε τὰ πάντα ἐγένετο ἔτη τριάκοντα καὶ πέντε. Neque enim ex hoc loco sententiam Aristotelis excerpit scholiasta, sed, ut ex scholiis Lysistr. 666, 1155, colligi potest, ex πολιτεία Ἀθηναίων, quo in libro Aristoteles computationem illam videtur esse secutus quam Clintonus exposuit in Fastis vol. 2, p. 202, Isocratisque confirmavit testimonio, qui, quod eodem redit, annos numeravit quadraginta in oratione περὶ τοῦ ζεύγους p. 351, D. DIND. — 4 vide Wesseling. ad locum Herodoti.

506, 11, Πρὸς (τὸ addit V.) τοὺς ἀψευδεῖς ποιήσαντάς τι. Verba et corrupta et defecta, quibus interpretum quorundam opinionem aliquam impugnatam esse usitatum illud πρὸς τοὺς — et quod sequitur ἀγνοήσαντας ostendit. τι fortasse ex ὅτι, πεποιήκας ex πεποιήκασι corruptum : quo pacto l. 13 ἀγνοήσαντες scribendum foret, quod ipsum præbet V. (Et in Addendis:) Comparanda similis annotatio in Ran. 362 : πρὸς τοὺς ποιήσαντας τοὺς Φερεκράτους Πέρσας· τὰ γὰρ ἀπόρρητα ἤκουσαν ὡς νῦν ἡμῖν ἔθος. Cujus exemplo hic corrigi possit, πρὸς τοὺς Μεταλλεῖς (fabulam Pherecrati a multis adscriptam) ποιήσαντας ὅτι τὸν Μόρυχον τῶν πολιτικῶν πεποιήκασι μετέχοντα πραγμάτων, ἀγνοήσαντες —. Articuli ejusdem bis deinceps positi, τοὺς τοὺς, exempla plura sunt. DIND. — 15 post Μόρυχον pergīt V. οὗτος τύραννος δεινὸς etc. ex scholio v. 502.

508, 25 βατιδοσκόποι sumpsit ex Pac. 811, ubi recte βατιδοσκόποι.

511 in R. est gl. ὀπημέρον, id est ὀπημένον.

515, 32 sq. καταγελώμενος μὲν οὖν ὑπὸ τῶν δικαστῶν ὑπ' ἀνδρῶν οὐς οὐχὶ μ. τιμῶσι V. — 37 τῶν λεπτῶν ὄγλων codex.

520, 44 ὄντι προσγίνεται V. Ald.

525, 4 ὡς δ' Ἀπολλ. V.

526, 8 τὸν Κλέωνα Ald.

528 λέπει om. Vict. γενναῖοι, ἐγκρατεῖς V.

544 glossam ἐργάται habet R. — 42 ὑπειλήφθαι, 43 εἶναι τοῦ, quod in περὶ τοῦ mutavit Dindorfius. Schneiderus De schol. Aristoph. p. 20 εἶναι τοῦτ' ἔθος τοῦ. — 45 καταϊδόντα Ald. et Favorinus s. Θαλλοφόροι. Valekenarius corrigīt καταδειξαντα, recte, ut videtur Dindorfio. — 50 ὀμωμόκει — ἀντομωμόκει V. Ald. — 51 αὐτὸν om. V. — 52 μάρτυρας ἐκάλουν Hudtwalckerus in libro De diatetis p. 75.

546 Ὁ χορὸς om. V.

548, 8 ἐσθήκεσαν V., non G. — 9 αὐτῆς G. αὐτῶν Ald.

551, 11 ἀσθενεῖς παρὰ τὰς ἡδ. γέρ. V.

554, 15 τοῖς δικασταῖς om. R. — 16 ἐφάπτονται R. — 18 προκαταλαμβάνοντες om. V.

566, 38 Αἴσωπος. Inepte : scribendum Οἶαγρος et annotatio ad v. 579 referenda. DIND.

568, 41 διὰ γὰρ, 42 ἐλεθηθῆ V.

571 παραβάλλον V.

572, 50 ἀπήτω V. ἀπιδέτω Tyrwhittus. θήλεια V.

574, 4 ἢ ἀντὶ τοῦ τὸ, 6 κάλλοπα (κόλοπα G.) τὸν κάλλοπον V.

578. Ultima scholii absurda sunt : sed ψῆφον intellige gentiliciorum et curialium iudicium, non publicorum in dicasteriis forensibus : οἱ ἐγγραφόμενοι sunt ii, qui olim in κοινὸν γραμματεῖον relati erant : quod enim de gymniciis ludis dicitur, id eatenus tantum potest verum esse, quatenus tum ad puberum gymnasia admissi sic probati pueri. Βοεσκ. in Indice lectionum Berolini per æstatem a. 1819 habitaram, p. 4. — 19 ἐ' Ald.

579 Οἶαγρος τραγικὸς ὑποκριτῆς habet R.

582, 30 φορβιαὶ ἐστὶ τὰ V. — 31 ἀθλητῶν V. Ald. Correctum ex R., in quo sunt verba τὸ στόμα τῶν ἀθλητῶν, et ἐν γὰρ ταῖς ἐξόδοις τῶν τραγικῶν ἡύλου.

583 in V. νῦν ὁ καλούμενος μονοκληρονόμος. Edebatur κληρονόμος. — 41 addit Ald. ὅταν δὲ παῖς ὀρφανῆ, πατὴρ καὶ μητὴρ ἀδελφῶν τε οὔσα ἔρημος, καὶ ταύτη τύχη ὑποκειμένη οὐσία, ταύτην καλοῦσιν ἐπίκληρον· ὁμοίως δὲ καὶ τὴν ἡδὴ γεγαμημένην, ὅταν ἢ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἄλλῃ καταλειμμένη. καλοῦσι γὰρ καὶ τὴν οὐσίαν κληρον. καλεῖται δὲ ἐπίκληρος καὶ ἡ μηδέπω γεγαμημένη, ἀλλὰ παρὰ τῷ πατρὶ οὔσα, καθότι καθήκει αὐτῇ πᾶσα ἡ οὐσία. καλοῦνται δὲ ἐπίκληροι καὶ δύο ὅσι καὶ πλείους. τινὲς δὲ τὴν ἐπίκληρον καλοῦσιν ἐπιπταματίδα καὶ πατροῦχον. νόμος δὲ ἦν Ἀθήνησιν, γνησίας μὲν οὔσης θυγατρὸς, νόθου δὲ υἱοῦ, μὴ κληρονομεῖν τὸν νόθον τὰ πατρῷα. Quæ ex Suida sunt illata s. Ἐπίκληρος.

585, 44 φυλαχῆς ἐνεκεν R.

589, 52 πέπαικται πρὸς τὴν κογχύλην R. — 54 καταλύων Toupius Emendat. vol. 4, p. 411. Legebatur κολύων.

592 οὗτος ῥήτωρ, et κολακῶνυμος ἀντὶ τοῦ Κλεώνυμος habet R. — 5 sq. conf. schol. Acharn. 710. Scribebatur οὗτός ἐστιν ἡμῖν πον. V. πον. ἡμῖν. — 11 ὡς om. V.

594, 12 ὁ om. V. — 13 ἴσχει Ald. — 15 ἐπιτρέψωσι, 16 τινὰ ἐξουσ. V.

599, 24 κολακία, et mox κολακίαν V.

604, 41 παροιμία φησὶ V. — 43 ἐαυτοῖς V., ut R.

- 609, 50 ἀποσπᾶται V.
 610, 53 μάζα V. Ald. ἢ om. V.
 615, 6 σκευὴν (σκέπην V.) ἀ. τοῦ ὕπλα R. V.
 616, 8 διὰ τὸ om. V. — 9 ἔχων V.
 617 in R. οὗτος ὁ οἶνος. κεχηγός. δεινός ἀγγεῖον.
 R. — 12 τὸ πίνοντα, 13 κεράμιον, 14 ἔχων V.
 στρογγύλον κάτω Ald. — 16 κύλιζιν Ald.
 626, 20 ταῖς ἀστραπαῖς, vide Hemsterh. ad
 Polluc. 7, 185 in Addendis. DIND. — 22 φόβου.
 παίζει δὲ V. mediis omissis.
 635, 33 τὸ δικάζειν, 34 τοῦ ἔνδον V.
 639 δὲ εἶπεν ὡς φιλόδικος Ald.
 642, 41 Σκ. ἐστὶν om. R.
 643, 46, de proverbio vide ad Athen. 13, p.
 568, E. DIND.
 649, 6 ἐρεκτὸν HStephanus in Thes. ἐρεκτὸν
 Ald. ἐρεγμὸν V.
 650, 11 πεπαλωμένην, 13 ἐμφολεύσασαν V.
 656, 25 sq. φαύλως ἀντὶ τοῦ om. V. Ald.
 658 R. καὶ ἔξω διδομένη τοῖς δικασταῖς δραχμῆ.
 ἑκατοστάς ὑπὸ τοῦ τέλους χορηγοῦμένης. V. καὶ ἡ
 ἔξω τοῖς δικασταῖς διδομένη δραχμῆ. — 29 ὑπὲρ V.
 Ald.
 659, 31 κατέβαλον V. — 32 χρεωφειλετῶν Ku-
 sterus. Libri χρεωφειλῶν.
 660, 39 πᾶσιν ἁμοῦ R. V. omissis τὸ ἐγγύς. —
 40 ἑξακισχίλις ... ῥν τάλαντα R.
 663, 45 τῆς ἡμέρας Dobræus. τοῦ μηνός V. Ald.
 672, 3 καὶ οὗτοι καὶ ἄχρ. V.
 674 R. habet glossam ἐσθίοντα. — 5 δικαστῶν
 τὸν ὀχλώδη καὶ σαρφετώδη Ald. τρεφόμενος V. — 6
 ἐστὶ κοσκινώδης Dobræus. — 7 κληρωτρίδι Dindorf.
 Vide schol. v. 752, 2. Edebat κληρωτρίδι.
 — 8 εὐθραυστα vel εὐθλαστα Dobræus. εὐθραυστα
 V. Ald. ἢ κήθια, 9 ἠμφέσαν V., qui 11 ἀ om.
 — 12 τρωμαλλίζοντα V. — 14 ψηφοφορεῖν Ald.
 ψηφῆσθ. οὐ μόνον V. — 16 λαρυγίζειν V. — 19 τὸ
 addidit Porsonus. — 20 λαγαρίζεσθαι Portus. λα-
 γαρίζεσθαι V. Ald. — 21 Μυρμηχανθρώπῳ Ald.
 ἀντὶ τοῦ σκαλεῖν recte Meinek. Com. I, p. 313,
 quem vide de fragmento Pherecratis. — 23 κα-
 τακοιμήσονται λαγυριζόμενοι V. — 25 pro ἄγγους
 V. ἀν', G. ἄλλου. ὁ νάρταλος Ald. — 26 τρωγαλι-
 ζόμενος G. τρωγαλιζομένην V. τραγαλιζόμενον Ald.
 πένητα Dobræus. Legebatur πένητας.
 675, 31 δὲ παροιμίαν φησὶ om. V. παρ' οὗ π., 33
 λέγεσθαι τὸν V. — 34 προσενεκτέον Portus. προσενε-
 κτέον Ald. οὐδὲ προσενεκτέον ἀλλ' ἐπὶ βαρῶ V. «In
 quo latet βαρύνοντας.» DIND.
 676, 38 κεράμεια R. κεράμεια V. κεράμια G. et
 Suidæ ed. Mediol. s. Ἐρχας: nam Suidæ codices
 nihil præter lemma glossæ habent.
 678 Πιτύλη R. — 46 post κώπης Ald. addit καὶ
 κτυπητής, φαντασιόσκοπος. καὶ πιτυλίξω ῥήμα. ὡς τὸ

«οἷόν ἐστιν ἰχθύων γένεσιν ἰδεῖν ἐν κολύμβοις πιτυλί-
 ζουσαν.» Quæ ex Suida sumpsit s. Πτύλος.

680 ἀγλίθας V. Ald. ὅτι ἐξηγεῖται V. — 51 le-
 gebatur εὐθες. — 52 addit Ald. ἀποκναίεις: λυ-
 πείς, ὀδυνᾶς, ἀπολλύεις, ἀποκόπτεις, παρεκτείνεις.
 «τί οὐ καθεύδεις; σύ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν.» Μέ-
 νανδρος Μισουμένῳ. Quæ composita sunt ex dua-
 bus glossis Suidæ s. Ἀποκναίει et Ἀποκναίειν, qui
 sua a grammatico Bekkeri sumpsit Anecd. p. 428.
 DIND.

684, 3 ἐδίδ. τὸν δικαστικὸν μισθὸν τὸ τριώβολον V.

691, 18 ἐδημηγόρευον ὑπὲρ, 19 ἐκ τοῦ ποιήματος
 φαίνεται V., qui ἦν om. De κληρωτοῖς vide Schæ-
 mann. De comitiis p. 108.

695. Conf. Dindorf. ad HSteph. Thes. v. Κω-
 λακρέτης.

699 τῶν om. R.

701, 45-47 ἐκ γὰρ τοῦ—τιμὴν τοῦ ἱματίου huc
 transposuit Dobræus. Legebantur infra post
 ἔλαιον κατὰ βραχύ. — 45 φερόμενοι Ald. — 48 καὶ
 μικρὸν Valckenar. Animadv. ad Ammon. p. 19.

702, 53 ἀσθενούντων V. Ald.

704, 3-6 sic in R., Ἐρατοσθένης τὸ ἐπαφιέναι
 κύνας ἐπισίζειν ἀπὸ τῆς ἐπιφθέγγεως. — 5 ἐφορ-
 μῆσαν ὁμοίως παρὰ τῆ φωνῆ V. παρὰ τῆ φωνῆ ἐφορ-
 μῆσαν G. omissis ὁμοίως.

709, 10 πολλῶν Clinton. Fast. Hell. vol. 2, p.
 70. Legebatur πολλοῦ. — 11 sq. περίστασθαι.
 Δημ. φησὶ εἰσὶν ἁμοῦ V. — 14 χρ. λαγῶις R.

710, 20 Cratini ex Ὀδυσσεῦσιν fabula versus
 secundum probabilem Personi conjecturam ad
 Athenæi 3, p. 99, F, in Miscellaneis p. 235.
 Legebatur πύον δαινόμενοι καὶ ἐμπ. Personus πυ-
 ριάτη. — 21 vulgo πύον.

712, 30 συλλέγοντες R.

714, 32 μαλθακός. ἀντὶ τοῦ M. R. Conf. schol.
 Lys. 155.

715, 37 λόγῳ γὰρ V. — 40 τοῦτο ἐν σχήμ. Do-
 bræus: sed fortasse plura exciderunt.

718, 42 οἱ τότε πολ. V. Ald. — 11 δεδήλωται. τὰ
 περὶ Dobræus ad Pluti v. 178. Legebatur δεδή-
 λωται περὶ, puncto post Εὔβοιαν posito. παρὰ τὴν,

47 συνάγειν V. — 48 Ἰπάρχου Ald. — 49 δωρεᾶς λ^ε
 V. — 51 ἐπὶ Λυσιμαχίδου. De hac largitione facta
 ante annos viginti tres non est verisimile intel-
 lexisse Aristophanem. Nam Lysimachides fuit
 archon anno 4 Olymp. 83. PALMER. μυριάδας δ'
 Dobræus ex Plutarchi Vita Pericl. c. 37. Nu-
 meralem notam Ald. om. — 52 πέντε ἐκάστῳ δὲ

Ἀθηναίων V. Ἀθηναίῳ Ald. Addendum videtur
 δοθῆναι, quod Dobræus pro Ἀθηναίῳ substitue-
 bat. Ceterum si triginta millia medimnorum in-
 ter cives 14240 divisa sunt, non πέντε μεδίμνους
 singuli, sed paullo minus quam πέντε ἡμιμέδιμνα

acceperunt. Confundit scholiasta (neque enim in Philochorum hujus erroris culpa cadit), antiquiorem illam largitionem cum Euboica quinque medimnorum. DIND. — 52 τούς δὲ Dobræus. — 9 τούτοις V.

721 Ad hunc v. Ald. ἐπ' ἔργῳ γελῶντας. καὶ στομφοῦσαι τὸ ἀλαζονεύεσθαι. σύνθετος δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ τῆς ὄμφακος. Quorum illud ἐπ' ἔργῳ γελῶντας corruptum est ex ἐπεγγελῶντας, sequentia autem ex Suida sunt illata s. Στόμφακας. DIND.

725, 22. De hoc versu veterum testimonia collegerunt Thucydidis interpretes in indice scriptorum in scholiis citatorum vol. 2, p. 878 ed. Bauer. πρὶν ἂν—ἀκούσης om. V. Glossam τὰς βακτηρίας habet R.

730, 30 ἀτέραμα, 31 ἐψόμ. et διὰ τὸ τέρεν R. — 34 sq. διὰ τούτων—ἀτέραμνος post ἀτέραμα γίνεσθαι ponit V.

738. De hoc scholio v. Hemsterh. ad Polluc. 10, 64. Conf. schol. Av. 122. — 40 μὲν τινὰς V. — 41 βραίτη Portus. Legebatur βαπτή. Conf. schol. 1138. συνερραμμένον V. — 42 προβατίων V. Legebatur προβάτων.

751 lemma Aldinum μὴ μοι τούτων correxit Dindorf. Conf. Valckenar. ad locum Euripidis.

752 R. sic, ἐνίοτε μὲν ἐφέρετο σταθμὸς καὶ ἐνέβαλλον—ἐγειρόμενοι. τελευταῖος δὲ θέλει στήναι τῷ κημῷ ἵνα τὸν πλείστον χρόνον τὴν ψῆφον κατέχη ἐν τῇ χειρὶ. — 2 κληρωτίδα Ald. κληρω τριάδα V. ἥτοι τὸν κάδον addit Ald., om. V. κληρωτίδα pro κληρωτίδα restituendum Suidæ s. Κληρωτίρια ex codicibus. DIND. ἐμβαλόντας ψήφους, 3 αὐτὰ V.

757, 9 Βελεροφόντου R. — 11 Εἰνοδία Valckenar. Diatr. Eurip. p. 166, ἐνοδίας Ald. εὐοδίας V. εὐοδίας G.

763, 17 ἐν κρίσας V.

764, 20 ὁ παρακείμενος κεχάρηκα Ald.

768, 21 διάκονον ἦν θεράπειναν Ald.

769, 25 λείπεται G. — 27 addit Ald. Ἄλλως. ἦν οἱ ἀρχοντες ζημίαν ὀρίζουσι τοῖς ἄλοοσιν ἐξημαρτηκέναι περὶ ὄρφανους ἐπιτρόποις, ἢ καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν τὰ δημόσια μὴ καλῶς διοικησάντων, ἢ τοῖς κατέχουσι τὰ ἀλλότρια καὶ μὴ εἰς ἐμφανὲς καθιστᾶσιν, ἐπιβολὴ καλεῖται, καὶ τὸ βῆμα ἐπιβάλλειν. Quæ inserta sunt ex Suida s. Ἐπιβολή.

772, 31 εἴλη V. Ald. In R. est εἴλη ἢ τ. ἡλ. αὐγὴ καὶ ἡλιαία τὸ δικαστήριον. παίζων ἔφη. — 34 κατόρθρον, 35 οὐχὶ ἐν ἔτω V. — 36 τὸ δ' Kusterus. Legebatur τῷ δ'. Ald. ἡλιάσεις. προσενεκτέον Kusterus. προσενεκτέον V. Ald. — 41 ἔφη, et ἐπεὶ ἐάν V., qui 42 δὲ hic omissum post εἴλην ponit V.

774 Οἶον ὕοντος καὶ νίφοντος εἰς εἰργμὸν ἀλλὰ

καθήμενος πρὸς τὸ πῦρ γνώσεις τὴν δίκην. V. νίφοντος πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος R. (omissis γνώση et τὴν δίκην).

775, 53 ἐπύγγανε V. — 1 sq. vide schol. Pluti 277. — 5 seq. δικαστήριον. εἶχον δὲ καὶ ἐκ. φυλὴ ἕνα θεσμοθέτην καὶ γραμματέα Ald. Schæmann. De comit. p. 254 citat Dindorf.

783, 13 Τὸ μασσώμενοι ἐπὶ τὸ διαλογιζόμενοι V.

787, 19 Α. τε V. Α. ἐστὶν Ald.

789, 31 ἰχθυοπόλαις V. Ald.

790 εἶδος ἰχθύος μεγάλην ἔχοντα καὶ etc. V.

791 τῷ στόματι ἐνέθηκα νομίζων εἶναι ἀργύριον R. ἐνέθηκα om. V.

795, 46 χαλκοῦς μοι ὀφείλειν ἀργυροῦ ὄντος. εἰ μὴ καθότι V. — 50 ἐπὶ μέλλοντος. Absurde. Videtur in mente habuisse quæ de subjunctivo ἦς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος posito præcipit Ammonius p. 67. DIND. — 51 τῶν om. V. χρόνων om. G.

790 sic in RV., οὐκ ἐπ' ἀληθεία (-ας V.), ἀλλὰ πρὸς τὴν φιλοδικίαν παίζει.

804, 5 ἰδρυμένον Ald.

814 17 φακὴν V. φακῆν Ald. διδομένης V. διδομένα G. διδομένη Ald. — 18 ἀσθενέσιν R.

817, 23 γὰρ ἐπὶ V.

820, 26 Εἰκόνα πινάκιον, ἐν R. omisso κομίζει. — 27 ἔσται R. Fort. ἐστίν. ἤρωος γεγραμμένου V.

822, 31 φαῦλός ἐστι V., qui 32 om. τοῦτο δὲ εἶπε. καθὼς δημαγωγὸς χαλεπὸς ἦν καὶ βίφασπις R. ὦν καὶ βίψ. V.

823, 35 καὶ ante δῆλον om. V.

830, 37 περιτεινόμενον V. παραγενόμενον R. — 40 τὸ et 43 τοῦ om. V.

834, 44 φιλ. δὲ om. V. — 47 πάντα φιλεῖ V.

836 glossam ὄνομα κυνὸς habet R. — 1 Σικ. ἐπὶ θήρα (θηρία V.). τυρόν δὲ ἤρωσεν οὗτος ἐπὶ (ἐπὶ om. V.) δωροδοκία Ald. Verba θηρία—οὗτος ex superioribus repetita. DIND. ἐπὶ ταυτὸν Ald. — 3 ἐστὶ κομψόν V.

838, 15 τυροῦ Σικελικοῦ Ald.

841, 18 τῶν om. V. — 19 ὅψ' ἐτέρου πολίτου V. — 20 τότε καὶ ὡς κυν. R. καὶ ἄμα δὲ ὡς σκακίοδεις Ald.

843. Dubitat scholiasta αὐτῷ an αὐτῷ legendum sit. DIND.

844, 23 ἐστὶν om. R. κανωτὸν V. hic et infra; κανονωτὸν Ald. — 24 οἱ om. R. ἐπεὶ om. V.

846, 36 καὶ δικάζειν V. — 38 ἐστὶ V. pro Ἐστία. — 46 δὲ om. V. — 48 ὄρρωδῶν V.

848, 3 τοῦ γράφειν V.

849, 5 δύνασαι V.

855, 15 ὅ ἐστὶν R. οἶον V. Ald. — 16 κύαθος, ἄλλως. ἐγὼ γὰρ εἶχον εἰς τοῦ ἀρυστήχου πρὸς τὴν διαψήφισιν V. — 17 κυλίσχους, 22 ὑπεστήσατο Ald.

857, 26 προσαγορεύεται V.

859 R. habet ἐπιχώριον ἢν αὐτὸ τὸ παίζειν.
 875, 9 ἀγυίως Ἀπολλώνιος V. — 10 Διευτυχίδας V. ἰδίως εὐτυχίας Ald. Correctum ex Harpocrate s. Ἀγυίως, ubi Διευτυχίδας ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Μεγαρικῶν citatur ex emendatione Casauboni : nam codices δευχίδα. Deinde V. ἐν δὲ τῷ ἱατρῷ τούτῳ δ. ἔτι καὶ νῦν ἔστι καὶ ὡς ἀγ. Quæ Dindorfius ita corrigenda esse putat, ἐν δὲ τῷ ἱατρῷ τούτῳ διακίμεναι ἔτι καὶ νῦν, ἔστῃκα βωμὸς ἀγ. — 12 οὕτως Ald. — 13 τὰ om. V. Post verba ἐπὶ τὰς στρατιὰς aliquid exiit. — 17 Ἀπ. ἀγυιῶ [sic] ἱεροὺς αὐτοὺς ὄντας V. Post ἀγυίως addit Ald. ἄλλως. ἀγυιῶς κίων εἰς ὅζῳ λήγων, ὃν ἰστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δὲ φασιν αὐτοὺς εἶναι Ἀπολλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἄμφοιν. ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. εἶεν δ' ἂν οἱ παρ' Ἀττικοῖς λεγόμενοι Ἀγυίως οἱ πρὸ τῶν οἰκίων βωμοί, ὡς Σοφοκλῆς μετὰ τὴν τὰ Ἀθηναίων ἔθῃ εἰς Τροίαν φησὶ « λάμπε δ' Ἀγυιῶς βωμὸς, ἀλμύρων πυρὶ σμύρνης σταλαγμοὺς βαρβάρους εὐδοσίας. » ἄλλως. Ἀγυιῶς ὁ πρὸ τῶν ἀλλείων θυρῶν κωνοειδῆς κίων, ἱερός Ἀπολλωνος, καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλοις « ὦ δέσποτ' Ἀγυιῶ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου. » Quæ illata sunt ex Suida s. Ἀγυιαί, omissis illis quæ de συναλοιστῇ accusativῶ ἀγυιῶς dicuntur, ex quibus ipsis manifestum est Suidæ annotationem non esse ex scholiis ad hunc versum excerptam, sed ex Harpocrate, additis ex alio grammatico verbis postremis Φερεκράτης — μου, quæ non leguntur apud Harpocratem, leguntur apud Zouaram vol. 1, p. 20. DIND.

878, 19 scribebatur ἐψημένον.
 884, 24 ἀκαλήφρα V. Postea ἐν addidit Dind. Φοίνισσαι Aristophanis sunt : vide fragm. 473.
 887 ἀπὸ τοῦ proponit Dindorfius.
 892, 37 ἐλθεῖν Victor. et altero loco V.
 895, 41 Κυδαθηναία V. Κυδαθηναία Ald. — 43 lemma Aldinum Αἰζωνέα correxit Dindorf. — 44 Αἰζωνέος G. ἀζωνέος V. Πανδ. φυλῆς ἢ τῆς Κερρ. Ald.

897 R. hæc modo habet, οἱ Ἀττικοὶ τὸν κλοῖον κλωῖον ἔλεγον. — 48 οἱ om. V. Ald. — 51 προσδ. Dindorfius. προδεσμεύειν V. δεσμεύειν Ald.

898, 54 θάνατος ὡς ἐν V.
 900, 5 βαρέως. Fuerunt enim qui κλεπτὸν scriberent ὄξυτόνως, ut est in libro Ravennate. DIND.

902. Scholion hominis valde imperiti. Aristophanem ποῦ μοῦδιῶκων scripsisse ostendi in annotatione ad hunc versum. In versu Eupolidis ἀνὴρ ἐ γλάμων correxi. ἀνὴρ ὁ γλάμων (πλήμων V.) Ald. Minus probabilis conjectura Porsoni, ἀνὴρ delentis. DIND. Conf. Meinek. Com. I, p. 432 sq.

903, 16 ὁ Βδελυκλέων Portus.
 905 Κυδαθηναί V. hic et mox iterum.

909 R. habet τὸν ἀττικόν. τὸ γὰρ βυπαππαῖ ἐπιφώνημα ἔστι ναυτικόν. — 25 παρακλέυσμα Ald. — 28 ποιούμενου V.

914, 35 scribebatur Φιλοκλεῖ. Verba ὁ βδελυρὸς οὗτος quum in aliis libris ad Philocleonis orationem referri annotet scholiasta in suo libro servo tributa invenit. Quo spectat ejus annotatio, τὸ ἐξῆς, κατεσκευάζειν ὁ βδελυρὸς. DIND.

917, 38 sq. τῷ κοινῷ ἀπὸ κοινῷ νῶ. οὐδὲ τὸ κοινὸν ἐπὶ τῶν V.

924, 47 ἐπαίδευσεν Ald. περιπλέυσον τὸν V.
 925, 1 σκίρον hic et infra V. Scribebatur σκίρον in lemme et in scholio. — 2 ὡς om. V. Versus fortasse sic redintegrandus, λοιπὸς γὰρ οὐδεὶς (τυρὸν intelligit), πλὴν τροφαλῆς ἐκείνη etc. τροφαλῆς ex Eupolide Photius, σκίρος ex eodem annotavit Etym. M. DIND. Articulum modo addit, ἢ τροφ., Meinek. Com. I, p. 538.

947 hæc habet R., τοῦτον ἐξωστράκισαν οἱ Ἀθηναῖοι ἵ ἔτη. διαφέρει γὰρ φυγῆ [sic] ὀστρακισμοῦ ὅτι τῶν μὲν φευγόντων αἱ οὔσαι δημεύονται, τῶν δὲ ὀστρακισμῶ μεταστάντων οὐκέτι. — 41 Θουκυδίδης λέγεται V. — 42 scribebatur Μελησιῶν hic et ter in scholiis proximis. δὲ om. R. V. — 43 καὶ τὸν V. — 46 ἐξωστρ. τὸ φεύγειν V. et Ald. — 47 τὸ δὲ φεύγοντα V. — 5. ὁ Γήτιος Ald. — 6 καὶ om. V. — 14 καταδικασθέντα Ald. — 15 Dindorfius indicavit lacunam. ὑπεῖδοι, 17 τὴν Μελ. V.

949, 23 τοὺς δὲ λύκους τοὺς συκοφάντας V. Ald.
 959, 32 παίζει βᾶδ. V. Ald. παίζων βᾶδ. R. Correctum ex scholio Av. 1432 et Suida s. Πεζῆ.
 965, 47 περιτετηχέναι Ald.

968, 49 παρὰ τραχηλίων, 51 ἔστι γὰρ ὀστράκίον τι, 52 τοῖς κηρυκίοις V. — 54 οἱ om. V. προσέφημα ἐν λοπαδίοις Ald. — 3 ἐν ἐπιστολῇ μονόστις V. ἐν ἐπιστολῇ μόνιος τις Ald. Emendavit Meinek. Hist. Com. p. 82 sq. ἐν Ἐπιλήσμονι (sic, non plurali numero), « ὅστις παρέθηκε τραχήλια. »

973, 15 ἀηθες om. V.
 975, 17 δικ. ὄλον τὸν γέροντα R. καὶ om. V. — 21 κατηγ. δὲ καὶ ἄνω V.

977, 2 κνυζησμός V.
 983, 36 οὖν om. R., qui αἴτιον ἐγένετο. — 37 ἡμβλύθη G. ἡμβλύθη R. V. ἡμβλύθη Ald. — 39 ὅτι om. V. — 40 κλαίουσι καὶ θ. Ald.

987, 49 ἦσαν Ald. — 53 τὸν om. V. Ald. — 2 εἰς τὸ ὑπερον τὸ V. — 5 τὸν δὲ ἄκυρον ὑπερον Ald. τὸν δ' ἕτερον ἄκυρον R. sequentia omittens. — 6 ἀπέβαλλον ψῆφον. συνήθως γὰρ καλοῦσι τὸν μὲν κύριον ἀμφορέα πρότερον, τὸν δὲ ἄκυρον ὑπερον Venet.

991, 13 βάλλονται V. — 20 τοὺς et 22 τὴν ψῆφον et 25 ὁ ante ἐλέου om. V. — 26 εἰς τὴν τοῦ ἐλέου βαλεῖν V.

995, 36 αἰτήσαι R.

997 Ἐξελεύθη V.

1005, 47 καταθέντες Ald. κωλυθέντα, 48 ἀπέκλαον V. ἀπήλαον Ald.

1007 hæc modo habet R. ὑπὲρ πονηρίας Ὑπερβόλου εἴρηται. — 50 et 52 τῆς om. V. — 53 vide Sluiteri Lect. Andoc. p. 240. — 54 αἰσχ. σοὶ μὲν V. — 2 ὁ δὲ ξ. Meinek. Quæst. scen. 2, p. 27. Dindorfius malit αὐτὸς δὲ ξένος. — 5 πέντε ἔτη Meinek. Hist. Com. p. 194, not. — 6 ἐκεῖ V. pro αὐτοῦ. καὶ om. Ald., quæ 8 καθηπόντισαν.

1018, 26 sq. τὰ μὲν οὐκ ἐκ τοῦ φανεροῦ, ἀλλὰ δι' ἐτ. V.

1024, 46 φησὶν om. V.

1025, 52 περιήει τὰς om. V. — 53 sequitur in Ald. παιδικὰ: ἐπὶ θηλειῶν καὶ ἀρρένων ἐρωμένιον τάττεται ἡ λέξις. παραδείγματα τοῦ ἐπὶ μὲν τῶν ἀρρένων τάττεσθαι ἄλλα τε οὐκ ὀλίγα καὶ τὸ ἐνταῦθα. καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως δὲ ἐρασταῖς ὄηλον ὡς οὕτως ἐξείληπται. ἐπιδόντων γὰρ τι τῶν σατύρων εἰς τὴν γυναικίαν ἐπιθυμίαν, φησὶν ὁ Φοῖνιξ «παπαὶ τὰ παιδικὰ, ὡς ὄρξ, ἀπόλεσας.» καὶ Κρατῖνος Πανόπταις «μισεῖ γὰρ τὰς γυναῖκας, πρὸς παιδικὰ δὲ τρέπεις νῦν.» ὅτι δὲ ἐκάλουν οὕτω καὶ τὰ πρὸς τὰς γυναῖκας, Εὐπολις. φησὶ γὰρ ὡς πρὸς αὐλητρίδα τις «ἐγὼ δὲ χαίρω πρὸς τοῖς σοῖσι παιδικοῖς.» καὶ Κρατῖνος δὲ ὄρξ τῆς παλλακῆς ἀποδημοῦντος τοῦ Διονύσου ἐρώσης, φησὶν ἐπ' αὐτοῦ «μακάριος τῶν παιδικῶν.» οὐχὶ δὲ μόνον αἱ ἐρώμενοι καλοῦνται διὰ τούτων τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ σπουδαζόμενοι πάνυ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπ' ἐκείνων. Πλάτων Φαίδρω «ἐσπούδακας ὦ Φαῖδρε ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐπελαβόμεν, ἐρεσχελήσω σε.» λέγεται δὲ παιδικὸν καὶ τὸ παιδαριῶδες, ὅσον τὸ ἀρμόζον παιδί. ἡ δὲ λέξις ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸ ἐπὶ τῶν ἀσελγῶς ἐρωμένων. ἄλλως. Quæ inserta sunt ex Suida s. Παιδικὰ, qui a Photio sumpsit. Eadem leguntur apud grammaticum Coislin. Montefalc. p. 474 sive in Bachmanni Anecd. vol. 1, p. 324. DIND.

1028, 4 ποιήσουσι Ald. — 5 ἐπικρύψει V. ἐπικρύψουσι Ald. Deinde scribebatur μαστροποιοί.

1032, 13 Κύννα om. V. Ald. πόρνη ἦν G. κατὰ Ald. — 14 Κύναν V. Σαλαβάχην Ald. om. V. Totum hoc μετὰ — Σαλαβάχῳ om. G. — 14 Ἐρατοσθένης R. V. ἠγγνόησεν R. — 15 τὴν κύναν V. — 16 φασὶ κοινῶς Ald. ἐπ' ἀναιδῶς Valcken. ad Adonias. p. 361. Legebatur Ἐπιμενίδης. Deinde εὔ. τῇ δὲ κυνῇ παρέβαλε τὸν V.

1034, 21-23 vide Meinek. Com. I, p. 275.

1035, 24, 25 alterutrum αὐτὸν om. V. — 30-37 copiosius leguntur in scholio ad Pac. 758.

1038, 47 Τίφον V. Τίφην Ald. — 48 καλοῦσι om. V. — 50 ταῦτα γὰρ V. — 7 sequitur in Ald. ad v. 1041, ἀντωμοσίας, γράμματά τινα γραψάντων, περὶ

ἧν ἡ δίκη, ὅτε κατηγορούμενος καὶ ὁ κατηγορῶν ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχὴν. καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἑκάτερος αὐτῶν ἀντὶμύνην, ὁ μὲν τὰληθῆ κατηγορήσειν, ὁ δὲ τὰληθῆ ἀπολογήσεσθαι. ἄλλως. ἀντωμοσία γραφὴ κατὰ τινος ἐνορκος, περὶ ἧν ἠδικῆσθαι φησι. διωμοσία δὲ ὁ ἐκατέρωθεν γινόμενος ἔρκος ὑπὸ τῶν δικαζομένων, τοῦ μὲν ὡς πράξαντα διώκειν, τοῦ δὲ ὡς οὐκ ἔπραξεν ἀποφάσκειν. ἐξωμοσία δὲ ἀρνήσις σὺν ἔρκῳ ὡς ἀδυνατοῦντος ἢ παρὰ καιρὸν ὄντος αὐτῷ τοῦ λειτούργειν. Quæ inserta sunt ex Suida s. Ἀντωμοσία.

1041, 13 προσκαλεῖσθαι R.

1042, 18 ἄλλως οἱ V. — 21 addit Ald. ἄλλως. ἀρχὴ τις ἐστὶ παρ' Ἀθηναίους οὕτω καλουμένη. ἐστὶ δὲ οὗτος εἷς τῶν ὁ ἀρχόντων. διοικεῖ δὲ οὗτος ἄλλα τε καὶ εἰσάγει δίκας τὰς τε τοῦ ἀποστασίου, καὶ κλήρων τοῖς μετοίκους, καὶ τὰλλα ὅσα τοῖς πολίταις ὁ ἄρχων ἐστὶ, ταῦτα τοῖς μετοίκους ὁ πολέμαρχος, καὶ ἐπικλήρων. παρὰ δ' Αἰτωλοῖς τὸν πολέμαρχον συνέβαινε κλεῖν τὰς πύλας καὶ ποιεῖσθαι τὸ κατ' ἡμέραν τὴν δίαίταν ἐπὶ τῶν πυλώνων. ἐστὶ δὲ καὶ κύριον ὄνομα, ὁ τοῦ Λυσίου ἀδελφός. Quæ inserta sunt ex duabus glossis Suidæ s. Πολέμαρχος et Πολέμαρχοι, quarum prior ex Harpocrate, altera ex Polybio est. DIND.

1044, 23 τὰς πρώτας τὰς V.

1045, 25 sq. προεκρίνατε καὶ ἐποιήσατε ἀσθενεῖς V.

1050, 29 ἐρεττόντων ὑπὸ ῥύμης σ. τὴν κόπην V. — 34 φασὶν om. V. — 36 ἐδέξαντο V.

1053 ἐπιθέσεις V.

1057, 42 εἰς τὰ κιβώτια Ald. — 44 ἱματίου V.

1059, 46 δεξιότητος om. V.

1060 vide schol. ad Plut. 1003.

1063, 51 φησὶν ὡς om. V.

1065 habet R. δεικνύουσιν τοὺς κροτάφους. — 1 δειξ. ὅτι τοὺς V. — 2 οἷδ' om. V. τρίγες V.

1068, 8 κικχίνους V. κοκκίνους Ald. ἔλεγεν V.

1071, 11 ι' Ald pro ὀκτ. — 12 δὲ om. V., qui pro εἴκοσι habet ι'.

1072 in R. sic, μιμούμενος τὸ σχῆμα τῶν σφηκῶν λέγει. ἀπολογούμενος οὖν φησὶ διεσφηκωμένον διαδεδεμένον.

1074, 23 τὸ ἐγγεγραμμένον V.

1078, 24 κατὰ τοῦ Δαρείου om. V. — 29 scribatur ἀνθρήνων. Conf. schol. Nub. 944. — 30 κηροποιοῦν Ald. et R. — 31 οἱ τόποι. Confundit homo imperitus voces ἀνθρήνας et ἀνθρήνια. Id quod fecit etiam scholiastes ad Nicandri Alexiph. v. 545. Rectissime autem distinxit Suidas. Tour. Emend. vol. 1, 21. — 32 δὲ ἦν om. V.

1081 scribendum τὸ σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι τοῦ Ἀχ. Sed est Sophoclis potius, ut videtur: vid. ad schol. Pac. 352. DIND. Deinde sigla α V. in pro ἀπὸ. ἐκ est in scholio Pacis.

- 1083 δάκνουσι R., qui om. ἀντί τοῦ.
 1084, 42 εἰ om. Ald.
 1086, 43 Τὸ γλαῦκα V. οἱ om. Ald. ἔτι Ἀττικὸν V.
 1087, 50 θυλάκους γὰρ παρὰ τοῖς R. τὰς παρὰ τοῖς V. Ald. περὶ scripsit Dindorf. — 51 Περσικάς V. Ald. εἶναι εἶδη παρὰ Πέρσαις. ἄλλως. ἀντί τοῦ εἰσηπδῶντες εἰς τὰς ἀναξυρίδας. θυλάκους γὰρ τὰ παρὰ τοῖς σκέλεσι καὶ τοῖς μηροῖς Περσικά V.
 1091, 7 sq. τὸ ἦ κατὰ κρᾶσιν ἀπὸ (ἀπὸ habet G. om. V.) τοῦ ἔω ἀντί τοῦ ὑπὲρχον V.
 1108, 19 νομοφύλακες sunt Polluci 8, 102. Vide Ullrichii dissertationem De undecimviris p. 267, et Schneider. ad Xenoph. Opusc. polit. p. 127. DIND. — 22 δὲ om. R. — 23 ὡς φησιν et 24 τὰ om. V. — 29 οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ πλῆθος τῶν δικῶν. Indoctum scholiastæ commentum, quod notavit Schoemannus in dissert. De sortitione iudicum p. 43. DIND.
 1110, 34 καὶ om. V. Conf. schol. Pluti 278.
 1111, 40 ἔστι δὲ ὁ ποικίλος ὁ παρακείμενος (περικείμενος V.) Ald. Correctum a Dobræo collata Suidæ annotatione paullo post apponenda. — 41 legebatur τοῖς βαλάνοις. τοῖς βαλανείοις V. Deinde legebatur σφηκιῶν. Conf. ad schol. Pac. 198. De vocabulo σφηκιῶν V. supra ad v. 1106 σφηκία καὶ τὰ τῆς πύκνης—αἰδοῖον τὰς βαλάνους. — 43 στροβίλια, vide Lobbeck. ad Phryn. p. 397. — 45 addit Ald. ἄλλως. κύτταρος τὸ πῶμα τῆς βαλάνου, ὅπου ἐγκάθηται ἡ βάλανος, ἢ τῆς βαλάνου πυελίς καὶ κατάρησις. ἢ τὸ ὑψηλότερον τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσι γὰρ κοῖλον εἶναι τὸν οὐρανὸν, ὡσπερ τοῦ ὠοῦ τὴν λεπίδα, τὸ κοιλότερον καὶ μυγαίτατον. Θεόφραστος δὲ κυρίως λέγει κύτταρον τὴν προάνθησιν τῆς πίτυος, ἥτις ἐστὶν ὡς στάχυς μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρῶν, ξηραίνοντες δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. οἷον οὖν ἀγγειῶδὲς φησι κύτταρον οὐρανοῦ. ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις «πόσθιον τῷ σῶ προσόμοιον στρεβλὸν ὡσπερ κύτταρον.» Quæ Musurus inseruit ex Suida s. Κύττερος, non animadvertens, Suidam hæc maximam partem ex scholio Pac. 198 descripsisse. DIND.
 1120, 5 ὡς τὸ ἐμφ. V. Vide Elmslei. ad Eurip. Bacch. 508, p. 68 ed. Lips. — 6 ἀντί om. V.
 1122, 9 οὖν et τὸν om. V. — 12 sq. Παλαμῆδης ὕρασμα μαλοῦς ἔχον ἐκ τοῦ ἐπ. μέρους, 18-20 μήποτε ὁ διαφθεῖρας τὸν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ τῶν βαρβάρων V., qui om. καλῶς δὲ ἐπιστρ. — 21 ἐλθὼν R.
 1132, 30 τετριμμένῳ καὶ ἀσθενήσαντι om. V.
 1138, 42 βαϊτόν V. — 44 ἀπὸ om. V.
 1139, 47 Πέρσας V.
 1144, 4 ἐντ. ὅ ἐστι μαλωτὸν, ὅ ἐστιν, 5 Ἀρτεμιδῶρου V. ὑπὸ τεμιδιῶρου (sic) G. — 6 ἐπὶ ταῖς δυσκολαίαις λεγ. V. — 7 οὐ om. V. Glossam γολάς habet R.

- 1148, 10 ἀναλώσαι καὶ ἀλῶσαι V.
 1167, 31 τραῦμα om. V.
 1169, 36 καὶ om. V. — 37 λυκόνισον R. διασαλακόνισον. V. Ald. Σαλάκωνος Ald. τοῦ Αὐτολ. om. R. — 38 sq. πατρός. ὡς οἷον σαλεύειν τὸν πρωκτόν. ἄλλως—σαλακωνεύεσθαι γὰρ ἐν τισι V. — 41 διειλακόνισεν Ald. ἢ om. V. σύνταξις Dobræus. — 43 διαλακόνισον Ald. ἀπὸ Αὐτολόκου vel ἀπὸ Λύκωνος Αὐτολόκου Meinek. Com. I, p. 712, quem v. de fragmento Ampisiæ. — 45 τις μὴ Ald. — 46 πέντ. ἂν τὸν V. — 47 τοῖς διμέτροις, καὶ στρατ. Ald., sequentia duo verba corrupta omittens. — 49 σεσαλακωνισμένην Schneiderus in Lexico. Legebatur σεσαλωκισμένην. ἀδρῶς V.
 1172, 1 οὐ πρὸς λόγον G. — 2 σαλακωνίσαι Ald.
 1173, 6 σαυλεύειν V., non G. σαῦλος V.
 1177 sic in R., ἐν μύθῳ λέγεται ἔτι οὐκ οὔσαν τὴν λαμίαν ὑποτίθεται. Scribebatur Λαμία—Λαμίαν.
 1178, 13 κακῶς διατιθέναι Portus. — 15 scribebatur ἐτύπησεν.
 1182, 16 τὸν et 17 οὔτω om. Ald. — 20 μῦς καὶ γ. addita ex R.
 1183, 23 Ὅτι Θ. Ald. — 24 ἀποδάτειν V. ἀποπαρθεῖν Ald.
 1187, 30 scribebatur Σερίφοις. — 31 ἡταιρηκότα αὐτὸν Ald. ἡταιρηκότα ἄρα τὸν αὐτὸν V. Emendavit Th. Bergk. — 32 ἐν Ἡσιόδοις Dindorfius addidit ex V., in quo scriptum ἐν τοῖς δυς. — 34 ἡ λαμπρὸς ἢ V.
 1189, 39 μισθωτὸς ὢν στρατιώτης. Immo θεωρός. Errorem scholiastæ notavit Bœckh. De æcon. civ. Athen. vol. 1, p. 230. — 39 legebatur Πάρον. Πάριον in versu Aristophanis legit scholiasta, nisi Πάρον insulam cum Παρίῳ urbe Pontica confundit. DIND. — 40 ἐν Παρίῳ Casaubonus ad Athenæi 14, p. 644, B. ἐν δὲ Παρίῳ V. Ald. ἐν δὲ Παρίῳ Kusterus. — 41 ἄλλως. μισθ. V. — 42 εἰρησθαι om. V. — 43. Hic quoque scholiasta in versu comici Πάριον videtur legisse. Deinde inepte de theorico cogitat. DIND. ἰκρίων V.
 1191, 45 Ἐρουδιῶνος Ald. hic. et l. 48, 49. περὶ ἐτέρου δῖωνος V., qui recte infra 48, 49. Apud Hesygium Ἐφωδιῶν. — 46 κατεφυγμένοι δὲ φ. Ald. κατεφυγμένως φ. V. Emendavit Bernhardus ad Eratosth. p. 220, qui et οὔτοι οἱ π.
 1195, 51 om. V. ἐνόησε Ald., quæ 53 alterum τὸ post πρὸς om.
 1197 ἐπὶ τῶν ξένων Ald.
 1198 Ὅτι V. ἐαυτῷ G. περιεποίησε V. περιπονίσω Ald., quod alii in περιπονίσω mutarunt.
 1201 Γεωργῶ τοῦ V., quod esse potest.
 1203 sic in R., ἔτι ἡγωνίζοντο δρόμον λαμπάδας ἔχοντες δῆλον. — 16 λαμπαδιοδρ. — V. Ald. — 17 φανερόν ἐκ τῶν εἰς Βατράχους Ald.

- 1211, 24 Νεανικῶς om. V. — 25 τὰ om. R.
 1214, 31 εἰσαχθῆναι τὰ βρώματα Ald., in qua non est προσφάγιχ.
 1215. Ex hac annotatione apparet κρεκάδια ornamenta quaedam esse similia avi κρέξ vel κρέχα dicta. DIND.
 1216, 35 αἶψαι Ald. — 40 editur ἑωρακέναι.
 1221, 43 Τισαμένω V. Ald. — 45 sq. ἄμα καὶ Μετρυνηΐ Φιλοθύτην V. Correxerit Dindorfius. — 47 sq. ἐστι πλὴν ἀριστάκας V. ἐστὶ πλὴν ἀρσάκας Ald. Correxerit idem. Conf. Meinek. Com. I, p. 758.
 1222, 51 τὸ πρῶτον Ald. — 8 legebatur παροίμαι.
 1223, 11 sq. μὲν τῶν Παρᾶλιων Portus. ἐν τῷ παρᾶλιω V. Ald. Conf. schol. Lys. 58. — 12 προσεστῆκε V. hic et infra, 14 Διακριέων, 16 παρὰ τὸ V.
 1227, 18 ὡς δεχόμενος V.
 1234, 23 ὄνησαι οὗτος ὁ V. ὄνησεν οὗτος καὶ Ald. Vera scriptura restituta ex schol. Thesm. 169. — 24 ἀντρέψει τάχα Seidlerus. τρέψεις τάχα V. τάχα τρέψεις Ald. τὴν V. Ald. — 25 ζητῶν Seidlerus addidit. Nam sic grammatici καίεσθαι interpretari solent.
 1239, 29 τοῦ σχολίου R. — 31 γνοῦς R. cum Athenæo 15, p. 695, C. πίουσ' V. ποιούσ' Ald. — 34 μέρος V. — 35 legebatur Ἀρμόδιος. Ἡρόδικος vel Ἀρτεμίδωρος Dobræus. Prætulit Ἡρόδικος, cuius κωμωδοῦμενα memorantur ab Athenæo. DIND. — 36 ἀναγέγραφε Dobræus. Legebatur ἀνάγει γραφῆν. τὰ (vel τὸ) addidit Dobræus. Scribebatur Χειρόνων. — 37 ἄδει V. — 38 Ἀρτεμίδωρου V. — 40 ἀνδρώνουμον Schneiderus in Lexico. Legebatur ἀνδρώνουμενον. — 41 ante παρείχεν aliquid excidit. DIND. — 43 μὲν Ἄλκ. V. τὸν Ἄ. Ald. — 44 sq. παίδων κατωκισθέντων ὑπὸ Θησέως ἢ Εὐριπίδου, εἰς ὃν τὸ σχολιόν V. — 47 σχολιὰ Ald. — 49 post Ἡρακλῆς addit Ald. Δικαίαιργος δὲ ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων, ὅτι τρία γένη ἦν ὠδῶν, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον κατ' ἓνα ἑξῆς, τὸ δ' ὑπὸ τῶν συνετωτάτων ὡς ἔτυχε τῇ τάξει, ὃ δὲ καλεῖσθαι διὰ τὴν τάξιν σχολιόν. ὡς δ' Ἀριστοτέλης καὶ Φύλλιος ὁ μουσικός, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες, παρὰ μέρος ἑξῆς μυρρίνας ἔχοντες ἦδον γνώμας καὶ ἐρωτικά σύντονα· ἢ δὲ περίοδος σχολιὰ ἐγένετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν. Quæ ex Suida esse illata, qui ex scholiasta Platonis sumpsit, jam ad Ran. 1337 monui. DIND.
 1240, 9 τοῦτο, scolion præcedente versu memoratum.
 1244, 16 sequitur in V. ad v. 1245, χρήματα πλουσίου ὠδήματ' [sic] Αἰσχίνης συνέθηκε πενίτιον (scr. πενιχρόν) τῷ ἀλαζόνι· Κλειταγόρα δὲ συνέπλεξε ἐκ τοῦ σχολιοῦ.
 1245 in R. sic, Κλειταγόρα ἦτις ἐγενετο ποιήτρια. συνέπλεξε δὲ ἐκ τοῦ σχολίου. — 17 Κλειταγόρα Ald.

- 1251 sic R., ὅτι ὄνομα θεράποντος χρυσός. μεταβαλεῖν θέλει τοὺς τρόπους τοῦ προσδύτου. — 29 εἰς τὸν ἀριστον ἢ τὸν δειπνον V. — 31 καταβαλεῖν θύραν. γράφεται πατάζει V.
 1257, 35 om. V., qui ἀνεμυθήσαντο.
 1259, 42, 43 legebatur Συβαριτικοί—Αἰσωπικοί. Correctum ex scholio Av. 471. — 43 post ἀνθρωπίνων addit Ald. Αἰσωπος δὲ ὁ τῶν μύθων ποιητῆς Σάμιος, δοῦλος οὐ τὴν τύχην μᾶλλον ἢ τὴν προκίρῃσιν, οὐκ ἄφρων μὲν, οὐδὲ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἀνὴρ. ὃ γὰρ ὁ νόμος οὐ μετεδίδου παρρησίας, τούτῳ προσῆκον ἦν ἐσκιαγραφημένας τὰς συμβουλάς καὶ πεποικίλμένας ἠδονῆ καὶ χάριτι παραφέρειν, ὥσπερ καὶ τῶν ἱατρῶν οἱ μὲν ἐλεύθεροι τὸ δέον ἐπιτάττουσιν, ἐὰν δὲ τις οἰκέτης γέννηται τὴν τύχην καὶ τὴν τέχνην ἱατρὸς, πράγματα ἔχει, κολακεύειν ἄμα καὶ θεραπεύειν τὸν δεσπότην ἀναγκαζόμενος. φασὶ δὲ τινες τὸν Αἰσωπον ἀναβιῶναι· καὶ Πλάτων δ' κωμικός «καὶ νῦν ὁμοσόν μοι μὴ τεθνάναι τὸ σῶμα. ἐγὼ ψυχῇ δ' ἀπὸ νίκης ὥσπερ Αἰσωπῶ ποτέ.» Inserta sunt ex Suida s. Αἰσωπος. Et priora quidem verba usque ad ἀναγκαζόμενος Suidas ex Juliano sumpsit Orat. 7, p. 388, reliqua ex scholio Av. 471. DIND. — 44 post ἦσαν addit Ald. μῦθος δ' αἴνου διαφέρει τῷ τὸν αἴνον μὴ πρὸς παῖδας, ἀλλὰ πρὸς ἄνδρας πεποιθῆσθαι, καὶ μὴ πρὸς ψυχαγωγίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ παραίνεσιν ἔχειν τινά. βούλεται γὰρ ἐπικρυπτόμενος παραίνειν τι καὶ διδάσκειν· ὅπερ καὶ Ἡσίοδος φαίνεται πεποιητός. Quæ inserta sunt ex Suida s. Αἴνος.
 1267, 3 δὲ εἶδρον (υἶόν vel αὐτὸν conjicit Dindorf.) εἶπεν V., qui deinde ὁ omittit.
 1270, 9. Hunc locum Sluiterus in Lectt. Andocid. mutilum esse censet, quod Antiphon Andocidis filius dicatur. — 10 ἦν om. R.
 1271, 11, Φ. τῆς Θ. V. — 12. Ad hunc locum respicit schol. Nub. 691. — 13 scribebatur γόμυνας. ὦν addidit Porsonus. — 14 μύρω Porsonus. Legebatur μορίω. θεῶν εἶνεκεν V. Hunc versum sic corrigit Porsonus, θεῶν ἔνεχ' ὡς ἐπλευσε κακὸς ὦν εἴσεται. Meinekius Com. I, p. 513 probabilius, ὦν θ' ἔνεχ' ἐπλευσε ταῦτα κακὸς ὦν εἴσεται. — 16 τὸ Ἡρακλέους θητικὸν V. Idem πάλαι δὲ ἔθνος ἐστὶ. — 19 scribebatur πενέστων hic et infra. — 20 καταλειμμένον Ald.
 1275, 25 τῷ om. V.
 1278, 28 καταλαβρ', ὃ Meinekius Com. I, p. 540. καταλαβρὲ Portus. καταβρὲ V. Ald. κίθαραιδοῦταν (sic) V. κίθαραιδοῦτα G.
 1272, 38 sq. λέγεσθαι ὡς υἶόν αὐτοῦ Ἀριστομένους ὡς σοφῶς ἀριγυωτάτου ἀδελφὸς λέγεται, 39 φίλος et ἔχει V. — 43 scribendum μετὰ τοῦτο διὰ. Unius versus defectum qui notarunt, primi tantum ἀντεπιρρήματος versus defectum animadvertenterunt undecim versus lacunam qui posuerunt, recte

judicarunt non solum versum illum, sed etiam antistrophum strophæ πολλάκις—ὄν ἐλάττων οὐδενός περὶσσε. Sequentia verba καὶ τρίτου δημοσίου (ὁμοίως οὐ?) προσπίπτει corrupta sunt et defecta. DIND. — 48 ὑπολαμβάνω ὅτι V.

1284, 53 legebatur κατ' αὐτόν. In Ald. ἐτέρου—γενομένου. — 2 αὐτοῦ V. Paulo ante Dindorfius malit ἔστι.

1288, 7 Ἄντι τοῦ om. R. δὲ om. V. Ald. — 8 ἔδον R.

1290, 11 φησιν om. V.

1291, 15 Παροιμία om. V. — 16 τοῦ σώζοντος τὸ σωζόμενον Ald. et Suidas s. Χάραξ. πάθη Suidas pro ἀπατηθῆ. Ald. et V. pergunt χωρὶς (παροιμία V.) τοῦ εἶτα νῦν θαν. — 17 τις om. V. — 18 προσδεδεμένον Ald.—22 ἐπὶ θεάτρων V. Ald. δὴ om. R. πολιταίς R. πολιτείας V. — 24 πιστεύσας G.

1292, 30 codex Ἀριστοφάνη, correctum a Dindorfio.

1294, 32 πεπληρωμένος V.

1302, 44 φησιν om. V.

1309, 49 ὡς ἐναυθα. τὸ δὲ τρυγί εἰς γεγραχάτα V.

1310, 51 κλητῆρι μὲν εἰς φιλοδικαστὴν καὶ ὅτι V. — 54 ἀχυρῶνας Ald. ἀχυρος V. Ald.

1312, 6 ποικίλλουσι R. τραγικός υποκριτής Ald. Codices alterum omittunt. Athen. 9, p. 367, B: Σθενέλου τοῦ τραγικοῦ. — 7 post πράττων sequuntur in Ald. ὄστος—διεγλεύξεν, nunc infra posita cum V. — 8 περὶ τούτου γέγρ. ἐν om. V., qui Γυριάδῃ. Est fragment. 205. — 10 ἢ λεπτοῦς ἄλλας Pollux 6, 65. Corruptissimum est quod sequitur Platonis comici fragmentum. Post ἄψαι μόνον et ἀκρω expectes δακτύλω. DIND. Conf. Meinek. Com. I, p. 659. — 13 περὶ τοῖς Ald. Glossam τὸ χεῖλος διέστρεφεν habet R.

1317, 17 sq. Θούφραστός ἐστι καὶ τῶν κολάκων R. — 18 φρονεῖ V.

1321 τὸ πρᾶγμα V. — 1324 om. R.

1326, 27 οὕτω πάντες. ὁμοίως. Legebatur τοῦτο πάντες ὁμοία (ὁμοίαι V.). Dobræus: «Lege οὕτω πάντες ὁμοίως δ' ὑστερεῖ—vel πάντες ὁμοίως ὑστερεῖ δ'». Verte, *ita omnes grammatici*, Didymus puta, Symmachus etc.» Similiter in scholio Av. 347 notantur parodiæ versuum ἐκ τραγωιδῶν μηδέπω διδραχθεῖσιν. Sunt tamen hi loci tales ut fortuita verborum similitudo grammaticis fraudem fecisse videatur. De sequentibus ἔτεσιν ἐπτά vide Clinton. Fast. H. vol. 2, p. 75. DIND.

1329, 35 ὡς ἰχθ. περρ. om. V., sed habet glossam ἀντί τοῦ καύσω. φρικτοῦς τὰ περρ. γυμένα ἰχθυῖδια.

1341, 48 χρυσολόνθιον δὲ ἐστὶ κατὰ κ. V. χρυσολόνθιον δὲ τι ἐστὶ κατὰ κανθάρου ξανθόν R. — 50 ἀμυρῖσιν, 52 ἔχουσαν τὰ V.

1346, 3 Λεσβίειν οὖν R. τοῦ om. V. Ald. — 5

μολυνόμενοι om. V. — 6 ἢ γυνή V. Ald. — 8 δὲ ἡμετέρων στομάτων si sunt Theopompi verba, altera pars versus excidit. DIND. Nihil hic excidisse probabilior sententia est Meinekii Com. I, p. 805. — 10 ἢ et ταῦτόν Dobræus. Legebatur ἢ et ταυτό. — 11 παραδῶς V. — 12 Πυτίσω, nomen manifeste corruptum. Fortasse Πανσανία vel Κινησία. ἐγὼ δ' ἄτ' ἐλπίτικος Bentleius. ἐγὼ δ' ἄτ' ἐπίτικος Ald. ἐγὼ δα τοῦπίτικος V. Sequenti versus ταῦθ' ἄπερ Ald. Post ὅπερ indicavilacuanam, verba quæ addebantur verbis τοῦ αἰσχροῦ τάττεται, quæ ex initio scholii sunt repetita. Fortasse excidit χοὶ Λέσβιοι, a quo prope abfuit Florens Christianus, quum ἄπερ τοὶ Λέσβιοι conjiceret. DIND. Conf. Meinek. Com. I, p. 778.

1348, 14 Οὐδ' ἐπιβάλη ἀποδοῦναι. Ὁμ. V. — 15 ἐφίηλε τὰδ' Ald. — 16 Ἐπιπάτη V. Corruptissima Phrynichi verba sic emendavit L. Dindorfius ad HSteph. in Ἐφιάλλω, p. 2566, D, ὄνομα δὲ τούτω γ', ἦν τε σωθῶ γ' ἦν τε μὴ | ἔστω φιλῆλης ἀνδραγαθίας οὐνεκα, | ὅτι ἡ πηλῆλας γρ. — 19 Τριψάλησιν Ἄρ. κούδὲν ἀνδρα—οὐδ' ἂν ἐπιήλαι μὲν V. Sententia non integra omissis quæ post ἐπιήλαμεν sequerentur. DIND. Bergkiius tentavit κούδὲν ἂν ἔδρας ἀτοπον. — 20 τὸ προθυμει (sine accentu) V. — 265 scribebatur τοῖς θ. — 27 καὶ om. R.

1350, 31 εἰ καὶ ἐκφ., 32 εἰργάσω Ald.

1351, 33 λέγοντας om. R.

1353, 38 χοιρίδιον δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον λ. Ald.

1355, 39 καθὰ V. Ald. καθὰ—γέροντες post πατριδίον ponit R. — 41 υἰδίον ἀπὸ (παρὰ V.) τοῦ υἰοῦ V. Ald.

1359 εἰώθασι λέγειν πλὴν ἐμοῦ habet R. — 53 οἱ παῖδες et 54 εἶπε π. π. om. V.

1361, 1 τὰς λαμπάδας post φηματικῶς ponit V. — 3 δαιόμεναι Ald. — 5 τοῖς γὰρ μ. ἐσκώπτοντο infra post ὁ γέρων τῶ υἰῶ ponit R. — 6 ἐσκώπτον V.

1364, 10 ὁ om. V. — 11 εἰς φιλόδ. et πιέζων. τάναντία γὰρ λοιδορεῖται τῶ υἰῶ ὁ γέρων V. et statim post iterum τάναντία—υἰεῖ [sic].

1365, 15 δὲ et τὴν om. R., qui post ἀντεστραμμένως addit παρὰ τὴν ὑπόνοιαν.

1370, 22 ὡς om. R.

1371, 25 Ἐπει om. V.

1373, 30 ἐξωγραφισμένην V.

1377, ὄξος παρὰ τὸ R.

1382, 42 sq. om. V. — 43 ἢ δηλοῦσα ἢ Ald. — 45 προπερισπᾶται. Hoc non librariis, sed scholiastæ imperitiæ tribuendum videtur. Correctione amovere volebat Gætting. ad Theod. p. 232. DIND. — 46 Ὀλυμπία Ald. —

1386, 1 τὸ—πληγμα V.

1388, 4 τις om. R.

- 1391, 8 ἔσθθεν V. Ald.
 1396, 14 ὄνομα referendum ad Μυρτιάς.
 1397, Ἄττικόν—Ἰωνικόν G. εἴρηται om. V.
 1403, 20 σου et ὦ κύον om. V.
 1408, 27 πύζινον. Vide schol. Platon. p. 331 ed. Bekker. DIND. τὸν φιλόσοφον λέγει, ἵνα πάλιν κωμωδῆσθαι αὐτὸν, ὡς ὠχρὸν εἰσάγει αὐτὸν μαρτ. V.
 1410 in Ald. Λᾶσος, Χαρβίνου Ἑρμιονεύς, πόλειος τῆς Ἀχαιίας, γεγονὸς κατὰ τὴν νη' Ὀλυμπιάδα, ὅτε Δαρείος ὁ Ὑστάσπου. τινὲς δὲ τοῦτον συναριθμοῦσι τοῖς ἑπτὰ σωφοῖς, ἀντὶ τοῦ Περιάνδρου. πρῶτος δὲ οὗτος περὶ μουσικῆς λόγον ἔγραψε, καὶ διθύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε, καὶ τοὺς ἐριστικὸς εἰσηγήσατο λόγους. Eadem ad v. 1411: ὀλίγον μοι μέλει, τοῦ Σιμωνίδου ὀηλοῦ. λέγει δ' ἴσως Σιμωνίδην τὸν Λεσπρεπτοῦς, τῆς ἐν Κέφῳ τῇ νήσῳ πόλειος λυρικῶν, μετὰ Σησίχορον τοῖς χρόνοις, ὃς ἐπεκλήθη Μελικέρτης διὰ τὸ ἡδύ. καὶ τὴν μνημονικὴν δὲ τέχνην εὔρεν οὗτος. προσεξεύρε δὲ καὶ τὰ μακρὰ τῶν στοιχείων καὶ διπλά, καὶ τῇ λύρᾳ τὸν τρίτον φθόγγον. γέγονε δ' ἐπὶ τῆς ἑκτῆς καὶ πεντηκοστῆς Ὀλυμπιάδος· οἱ δὲ δευτέρως καὶ ἐξηκοστῆς γεγράφασι. καὶ παρέτεινε μέχρις οἱ βίου ἐτη ἢ πθ'. καὶ γέγραπται αὐτῷ Δωρίδι διαλέκτῳ ἢ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλείᾳ, καὶ Ξέρξου ναυμαχίᾳ, καὶ ἢ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίᾳ, δι' ἑλεγίας, ἢ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς. θρήνοι, Παῖνες, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα, τραγῳδία, καὶ ἄλλα. τὸν δὲ Λᾶσον καὶ Σιμωνίδην ὡς ἀντιτεχνούοντας ἀλλήλους ὁ ποιητὴς εἰσάγει. quae illata sunt ex Suida s. Λᾶσος et Σιμωνίδης, paucis verbis mutatis et additis.
 1413, 33 θαψίῳ, 34 ὑπὲρ τῆς V. Correcta ex R., in quo haec ad hunc versum sunt annotata, ὠχρὸς ὁ Χαίρεφῶν καὶ ἡ θάψος τοιαύτη. εἰσηγάγεν γὰρ Εὐριπίδης τὴν Ἰνώ ὠχρὸν ὑπὸ τῆς κακοπαθείας. καὶ ὁ Χαίρεφῶν τοιοῦτος. — 43 Addit Ald. Ἰνώ δὲ κατὰ χρόνον Ἦρας μανείσα ἐρριψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ. εἰμίσει γὰρ πάντας τοὺς Θηβαίους ἢ Ἦρα, διότι παρ' αὐτοῖς ἐτέχθη ὁ Διόνυσος. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Διόνυσος ἐξέμνη τὰς τούτων γυναῖκας, μὴ προσιεμένων αὐτὸν ὕστερον τῶν Θηβαίων. Εὐριπίδης δ' ἐν Μηδείᾳ φησὶν αὐτόχειρα τῶν δύο παιδῶν γενομένην, Λεάρχου καὶ Μελικέρτου, αὐτὴν ὕστερον εἰς θάλασσαν ῥίψαι. οἱ δὲ φασὶν ὡς Ἀθάμας κατετόξευσε Λεάρχον τὸν ἐξ Ἰνοῦς γενόμενον αὐτῶν παῖδα, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Ἰνώ μανείσα τὸν ἕτερον ἑαυτῆς παῖδα Μελικέρτην ἐπισφάζασα ἤλατο σὺν αὐτῷ εἰς τὴν θάλασσαν· οὗς δὲ εἰς Κόρινθον ἐκβρασθέντας ἀναληφθῆναι προστάζει τοῦ Σισύφου, ὡς καὶ ἀγῶνα Ἰσθμίων ἐπὶ τῷ Μελικέρτῃ θεῖναι, καὶ τὴν μὲν Λευκοθέαν, τὸν δὲ Παλαίμονα μετονομασθῆναι. Transscripta sunt ex schol. Euripid. Med. 1284.
 1417, lemma ὅμοι κακοδαίμων ponit R., προσκαλοῦμαι σ' ὦ γέρον Ald. Pergit V. ἄλλος κατη-

γορῶν τὸν Φιλοκλέωνα, reliqua omittens. — 47 ἀνὴρ τις Εὐρ. R.

1431, 53 φησὶν om. V. — 1 δὲ om. R. Idem φέρονται. V. φέρουσι.

1433 Βδελυκλέων πρὸς τὸν κλητῆρα V.

1438, 22 δὲ om. R. et habet ante δωρῖζει haec

pene oblitterata οὐχ ἰνοσ. . . νοῦς.

1440 ἐπιδήσω. R. Fort. ἐπεδήσω. DIND.

1446, 27-31 Βασταζόμενος λόγον λέγει. φησὶ γὰρ τὸν Αἰσωπον εἰς θεοὺς ἐλθόντα ἀποσκῶψαι εἰς τοὺς Δελφοὺς ὅτι μὴ ἔχ. V. φασὶ γὰρ Αἰσωπον εἰς θεοὺς ἐλθόντα ἀποσκῶψαι εἰς τοὺς Δελφοὺς ὅτι μὴ ἔχ. R. — 32 διετρέφοντο, ἀλλὰ παραμένειον ἀπὸ τῶν θυμάτων τοῦ θεοῦ διαζῶντες R. — 33-44 οἱ δὲ (δὲ om. R.) Δελφοὶ πρὸς τοῦτο σφόδρα λυπηθέντες πρὸς αὐτὴν τὴν (τὴν om. R.) ἔξοδον τοῦ Αἰσώπου ὑπέβαλον ποτήριον τῶν τοῦ θεοῦ (ὑπέβαλλον τῶν τοῦ θεοῦ ποτήριον R.) τοῖς σκεύεσιν αὐτοῦ. κάκεινος οὐκ εἰδὼς ἐξώρμησεν. οἱ δὲ προσδραμόντες καὶ τὸ ποτήριον εὐρόντες ἐφόνευσαν R. V.

1455, 8 sic corrigenda, μεταπίσεται (vel potius μέγα πείσεται) ἐπὶ τὸ τρυφᾶν (vel τρυφῶν) καὶ μαλακόν. DIND.

1460, 10 παραπεισθέντες V., qui om. 12 Διὰ τὸ et 13 ἢ τοῦ πατρός.

1480, 25 τὸ χρόνου V.

1482 παρατραχικεύεται. σχήματος δὲ om. R.

1487, 31 περιγαγόντος καὶ ὑπὸ βώμης V. — 33 scribebatur τὶ θῆν.

1489, 38 τὸ μὲν om. V. — 39 λαγῶν V. Est Amipsiae versus: vide Athen. 9, p. 400, C; 10, p. 446, D. DIND. — 40 legebatur πῖε. — 41 ἐλλεβοριᾶν. Conf. Etym. M. p. 331, 30.

1490, 43 κακῶς R. — 44-46 τραγικοῦ. δὲ Ἀθηναῖοι χιλίας ἐξημίωσαν ἄλωσιν Μιλησίων τραγωδῆσαντα. ὁ δὲ Φρόνιχος οὗτος Ἀθηναῖος ἦν, υἱὸς Μελανθᾶ. ἔστι δὲ τῶν δραμάτων αὐτοῦ τὰδε, Ἀνδρομέδα, Ἠριγόνη. ἐποίησε καὶ Πυρρίχας Ald. Quae inepte interpolata sunt ex Suida s. Φρόνιχος. — 46 ἐξέβαλλον R.

1491, 49 ῥίψεις om. V. — 50 βληθήσῃ. Hic scholiasta βαλλήσῃ legit. DIND.

1492, 51 παρ' ἐμπολιδί V.

1497, 4 ὅτι διεκλήλυμαι R.

1502, 8 legebatur μέσατον. «Scribendum Μέσατον, quod pro nomine proprio habuit hic scholiasta. Hinc arripuit imperitus auctor epistolarum Euripidearum ep. 5, ubi Ἀγάθων καὶ Μέσατος conjunguntur. Conf. Benth. Phal. p. 62.» MEINEKE. Hist. Com. p. 514. — 9 Καρχηδονίῳ Meinek. Legebatur Καρχηδόνιος. V. Καρχηδόνιος. — 10 δὴ om. V.

1504, 18 ὠψώνηκα δὲ εἶπεν om. V. — 19 ὡς ὠψογάγος διαβάλλεται V.

1509, 23 sq. ἀγγείων ξηρὸν (ξηρὸν om. G.) ἢ φαλάγγιον. ἄλλως. εἰς μικρὸν V. σκώπτει vel κοιμῶδει εἰς intelligit Dindorfius. — 24 Φιλοκλέα Ald. — 26 Ἀγρίων Florens Christ. Legebatur ἀγγείων. — 28 καὶ ante κομῆται om. Ald. — 30 οἱ τέσσαρες V. ἢ τέσσαρες G. « Ita fere corruptissimum fragmentum, in quo alia temere repetita, alia cum scholiastæ verbis confusa sunt, emendandum videtur :

Τρεῖς τινες μικροὶ κομῆται καὶ φιλορχικοί τότε παῖδες ὄντες · νῦν δέ γ' εἰσὶ καὶ φιλορχικώτεροι.

B. ἀλλὰ μὰ Δι' οὐ τρεῖς ἐκεῖνοί γ' εἰσὶν ἀλλὰ τέτταρες. Cetera non Pherecratis, sed scholiastæ verba esse suspicor. Videntur autem ea ante δῆλον etc. ponenda et in hunc fere modum supplenda esse : καὶ Καρκίνος μὲν τραγωδίας ποιητὴς ἦν, Θωρυκίου υἱός · ἦσαν δὲ αὐτῷ παῖδες τέτταρες. » MEINEK. Hist. Com. p. 515 coll. Com. I, p. 259.

1510, 31 Ὁ πινοτῆ ἔως [sic] τοῦ τραγωδοῦ. δῆλον ἔστι περὶ Ξεν. V., qui om. διαβάλλει—ἀδηφάγον. R. de sequentibus habet πῖνα ὄστρεον, et ὁ ἐπιτηρῶν τὸ ἐσθίειν. — 33 ἀλλ' ἐπικαρκίνιον V.

1513, 46 μικρὸν V. Ald. — 47 δ'—τὸ om. V. καταφερέες R. — 48 ἄμα μὲν—λαγνεῖαν om. V.

1515, 51 Ὡς—ζωμός. καὶ om. R. ἰχθύας G. ἰχθύς τοῦ καρκίνου. ἔστι V. — 53 μένοντα, ἀλλὰ πλάττηται R. μένοντα om. V.

1517, 6 post διακινήσωσιν addit Ald. βέμβηξ δὲ ὁ ξύλινος στρόμβος. ἐν ἐπιγράμματι « οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῆσι θοὰς βέμβηκας ἔχοντες, ἔστρεφον εὐρείη παῖδες ἐνὶ τριόδῳ. » καὶ ἀλλαχοῦ Ἀριστοφάνης. « βέμβηκος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ » ἀντὶ τοῦ εὐκίνητον καὶ εὐστροφον εἶναι δεῖ. ἔστι δὲ βέμβηξ ἐργαλεῖον, ὃν μάλιστα στρέφουσιν οἱ παῖδες. ἢ παίγνιον τῶν παίδων, ὡς τροχός · ὃς μάλιστα τυπτόμενος στρέφεται. καὶ βεμβηκῶν τὸ περιστρέφεται. Quæ inserta sunt ex Suida s. Βέμβηξ, qui partim ex schol. Av. 1461 sumpsit.

1524, 10 αὐτὸς V. Conf. schol. ad 1492. — 13 ὄζειν G. σῶζειν V. Idem ὡς λέγειν.

1530, 4 σχ. τῆς R. σχ. τι τῆς V. τραγωδικῆς et βέμβηκας V. Ald. — 5 περιαγωγῶν τουτέστι (τουτέστι om. G.) σοφί V.

1534 R. habet glossam ἔπαυξε.

PAX.

ARGUMENTUM I om. R. — 3 ἀναφερόμενος V. — 4 ἀκούει Gelenius. ἀκούσας V. Ald. Legebatur μετοικησαμένον. — 6 ἐνοικηράμενος V. ἐνοικίσας Ald. — 7 ἄντρον τι εἰρήσας V. τὴν Εἰρ. καθείρησας Ald. ἐπεφόρησε Ald. — 8 seqq. sic in Ald., μέχρι μὲν ὄν ἐπὶ ξυροῦ, φασὶν, ἀκμῆς τὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκινδύνευε πράγματα. ἐπεὶ δὲ μεταπεμπομένου παρ' Ἀθηναίων τοῦ Πολέμου δοῖδουκα καὶ παρὰ Λακεδαιμονίων, κακίων μὲν τὸν Κλέωνα, τῶν δὲ Λακεδαιμονίων ἐν Θράκη τὸν Βρασίδαν ἀπολωλέναι φασκόντων, οὗς ὁ ποιητὴς ὡς κωκῶντας τὴν Ἑλλάδα δοῖδουξιν εἶκασεν, οὗτος μὲν εἰσέρχεται δοῖδουκα ποιήσων αὐτογερί. ἐν τοσούτῳ δὲ μηχαναῖς τῶν περὶ Τρυγαίων γεωργῶν τὴν Εἰρήνην ἀνελευσάντων, οὐκ ἄνευ τῆς Ἑρμοῦ συνεργίας, τῶν χειροτεχνῶν ὅσοι μὲν ἢ λόφους ἢ ἀσπίδας ἢ ἄλλο τι τῶν κατὰ πόλεμον χρησίμων κατασκευάζοντες διέζων, κατηφέα συνείγοντο, τῶν ὅπλων ἤδη διὰ τὴν Εἰρήνην γενομένων ἀξίων. ὅσοι δὲ βίον εἶχον ἐκ τῶν εἰρηνικῶς ἀσκουμένων ἐπιτηδευμάτων, οἷον εἰπεῖν δρεπανουργούς καὶ χαλκείας σμινοῦν καὶ ὄλους γεωργούς, Τρυγαίῳ συγχαίροντες παρχίζονται · μεθ' οὗ κρεοσφαγήσαντες ὡς ἐπὶ δεῖπνον καὶ γάμον κωμάζουσιν. Est hoc, inquit Dindorfius, recentissimi supplementum grammatici, qui argumentum in codice suo mutilum invenerat. — 21 τε τὰ περὶ V. — 22 δέοντα G. δέω V. — 32 ὅπλων γεωργοί, 35 γελλωτοποιοὺς V. — 36 ἄγαν ἐπιτετηδευμένων conj.

Dindorf. Idem 40 καθῆκεν. V. τέθεικεν. — 9 ἐνίκησε ad finem sunt in Ald. — 11 πρῶτον—δεύτερον V. — 13 verba ἠνίκα ἔτ' ἦν ὑποκριτής (ut ἠνίκα ἔτι ἐπὶ σκηνῆς ἦν ap. Procopium Hist. arc. p. 50, C), si recte sic correxi vitiosam codicis scripturam ἠνίκα ἐρμῆν λοικορότης, significant Apollodorum eum intelligendum esse qui tum temporis histrio, postmodum poeta fuit : quæ multorum poetarum conditio fuit, velut Cratetis. Apollodorus autem ex obscurioribus ætatis illius poetis fuisse videtur, de quibus nihil præter nomen in grammaticorum notitiam pervenit. DIND.

ARG. II. 23 ἐκτρέχει Kusterus. Legebatur ἐκτρέχει. — 29 δυσφοροῦντος V.

ARG. III. Ἄλλως præscriptum in libris. Φαίνεται ἐν V. — 34 ὁμοίως ὁ Ἄρ. R. V. ὁμωνύμως correxit Dindorf. In Ald. est, φέρεται ἐν ταῖς διδ., ὅτι καὶ ἐτέραν δεδίδαχεν ὁμοίως Ἄρ. εἰρήνην. Conf. Bergk. ad fragm. Aristoph. p. 175 sqq. — 36 δύο εἶπε Ald. — 39 σπ. διὰ τινα V.

ARG. IV om. R. Ald. Dindorfius : « v. 1. 2 indicavi lacunas. v. 2 Tr. ἔλθων? v. 3 ὄρνιθ? v. 4 scripsi Ἑρμῆν. V. μῆν, G. μῆ. V. κατεπιδείκυσιν. v. 5 duorum versuum reliquæ confusæ videntur. v. 8. ἀγρὸν? v. 9 quoque duorum versuum laciniæ, ut videtur. G. τὸ μὲν καδδ' ἐπ. v. 10 delendum τὴν. Post τὰ γὰρ nonnulla exciderunt. »